

BELGISCHE KAMER VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

49e ZITTINGSPERIODE

GEWONE ZITTING 1998-1999

**HANDELINGEN VAN DE
OPENBARE COMMISSIEVERGADERINGEN**

14/12/1998

C 694 Justitie

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS DE BELGIQUE

49e LÉGISLATURE

SESSION ORDINAIRE 1998-1999

**ANNALES DES
RÉUNIONS PUBLIQUES DE COMMISSION**

14/12/1998

C 694 Justice

Sommaire

Lundi 14 décembre 1998

COMMISSION DE LA JUSTICE - C 694

Question orale de M. Yves Leterme au ministre de la Justice sur "l'application de l'article 11 de la loi du 10 juin 1998 modifiant la loi du 30 juin 1994 relative à la protection de la vie privée contre les écoutes, la prise de connaissance et l'enregistrement de communications et de télécommunications privées" (n° 1669)

orateurs : MM. **Leterme, Van Parys**, ministre de la Justice

Question orale de M. Yves Leterme au ministre de la Justice sur "la saisie par la justice française de véhicules appartenant à des Belges dans un dossier de trafic de voitures" (n° 1671)

orateurs : MM. **Leterme, Van Parys**, ministre de la Justice

Questions orales jointes de :

- M. Luc Willems au ministre de la Justice sur "l'indemnisation des victimes des tueurs du Brabant" (n° 1691)

- M. Ignace Van Belle au ministre de la Justice sur "l'indemnisation équitable des victimes des tueurs du Brabant" (n° 1730)

orateurs : MM. **Willems, Van Belle, Van Parys**, ministre de la Justice

Questions orales et interpellation jointes :

- question orale de M. Karel Van Hoorebeke au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur "le rapport commun des comités P et R relatif au SGAP" (n° 1693)

- interpellation de M. Olivier Deleuze au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur "le mauvais fonctionnement du SGAP" (n° 2170)

- question orale de M. Ignace Van Belle au ministre de la Justice sur "le fonctionnement du SGAP" (n° 1731)

(La réponse a été donnée par le ministre de la Justice)

orateurs : MM. **Van Hoorebeke, Deleuze, Van Belle, Van Parys**, ministre de la Justice, **Delathouwer, Lozie**

Question orale de M. Karel Van Hoorebeke au ministre de la Justice sur "le grand arriéré des tribunaux de police à Bruxelles" (n° 1716)

orateurs : MM. **Van Hoorebeke, Van Parys**, ministre de la Justice

Question orale de M. Frans Lozie au ministre de la Justice sur "l'avenir du commissaire général de la police judiciaire et son actuel comportement au sein du commissariat général" (n° 1724)

orateurs : MM. **Lozie, Van Parys**, ministre de la Justice

Question orale de M. Frans Lozie au ministre de la Justice sur "la position d'un membre suspendu de la police judiciaire au sein du commissariat général de la police judiciaire à Bruxelles" (n° 1725)

orateurs : MM. **Lozie, Van Parys**, ministre de la Justice

Inhoud

Maandag 14 december 1998

COMMISSIE VOOR DE JUSTITIE - C 694

Mondelinge vraag van de heer Yves Leterme aan de minister van Justitie over "de toepassing van artikel 11 van de wet van 10 juni 1998 tot wijziging van de wet van 30 juni 1994 ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer tegen het af luisteren, kennismaken en opnemen van privécommunicatie en -telecommunicatie" (nr. 1669)

sprekers : de heren **Leterme, Van Parys**, minister van Justitie

Mondelinge vraag van de heer Yves Leterme aan de minister van Justitie over "het beslag door de Franse justitie op de voertuigen van Belgische eigenaars in een dossier van autozwendel" (nr. 1671)

sprekers : de heren **Leterme, Van Parys**, minister van Justitie

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Luc Willems aan de minister van Justitie over "de vergoeding van de slachtoffers van de Bende van Nijvel" (nr. 1691)

- de heer Ignace Van Belle aan de minister van Justitie over "de billijke vergoeding aan de slachtoffers van de Bende van Nijvel" (nr. 1730)

sprekers : de heren **Willems, Van Belle, Van Parys**, minister van Justitie

Samengevoegde mondelinge vragen en interpellatie :

- mondelinge vraag van de heer Karel Van Hoorebeke aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over "het gezamenlijk verslag van de comités P en I over de Algemene Politie steundienst" (nr. 1693)

- interpellatie van de heer Olivier Deleuze tot de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over "de slechte werking van de Algemene Politie steundienst" (nr. 2170)

- mondelinge vraag van de heer Ignace Van Belle aan de minister van Justitie over "de werking van de APSD" (nr. 1731)

(Het antwoord werd verstrekt door de minister van Justitie)

sprekers : de heren **Van Hoorebeke, Deleuze, Van Belle, Van Parys**, minister van Justitie, **Delathouwer, Lozie**

Mondelinge vraag van de heer Karel Van Hoorebeke aan de minister van Justitie over "de grote achterstand van de politierechtbanken te Brussel" (nr. 1716)

sprekers : de heren **Van Hoorebeke, Van Parys**, minister van Justitie

Mondelinge vraag van de heer Frans Lozie aan de minister van Justitie over "de toekomst van de commissaris-generaal van de gerechtelijke politie en zijn huidige optreden op het commissariaat-generaal" (nr. 1724)

sprekers : de heren **Lozie, Van Parys**, minister van Justitie

Mondelinge vraag van de heer Frans Lozie aan de minister van Justitie over "de positie van een geschorst lid van de gerechtelijke politie binnen het commissariaat-generaal van de gerechtelijke politie te Brussel" (nr. 1725)

sprekers : de heren **Lozie, Van Parys**, minister van Justitie

Question orale de M. Ignace Van Belle au ministre de la Justice sur "l'arrêté ministériel fixant le règlement d'ordre intérieur relatif à l'organisation des concours et des examens en vue du recrutement et de la carrière des membres des greffes et des secrétariats des parquets et du personnel des greffes et des secrétariats des parquets" (n° 1729)

14

orateurs : MM. **Van Belle, Van Parys**, ministre de la Justice

Interpellation de M. Marc Verwilghen au ministre de la Justice sur "les enlèvements parentaux internationaux" (n° 2152)

14

orateurs : MM. **Verwilghen, Van Parys**, ministre de la Justice

Interpellation de M. Joseph Arens au ministre de la Justice sur "la participation financière des fabriques d'église à l'embellissement des bâtiments" (n° 2160)

17

orateurs : MM. **Arens, Van Parys**, ministre de la Justice

Question orale de M. Joseph Arens au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur "les vols dans les églises et la revente du produit de ces vols" (n° 1732)

(La réponse a été donnée par le ministre de la Justice)

18

orateurs : MM. **Arens, Van Parys**, ministre de la Justice

Interpellation de M. Jacques Simonet au ministre de la Justice sur "l'élection des membres de l'assemblée représentative du temporel du culte islamique" (n° 2166)

19

orateurs : MM. **Simonet, Van Parys**, ministre de la Justice

Mondelinge vraag van de heer Ignace Van Belle aan de minister van Justitie over "het ministerieel besluit tot vaststelling van het huishoudelijk reglement betreffende de organisatie van de vergelijkende examens en examens voor de werving en de loopbaan van de leden van de griffies en van de parketsecretariaten en van het personeel van de griffies en parketsecretariaten" (nr. 1729)

14

sprekers : de heren **Van Belle, Van Parys**, minister van Justitie

Interpellatie van de heer Marc Verwilghen tot de minister van Justitie over "de internationale parentale ontvoeringen" (nr. 2152)

14

sprekers : de heren **Verwilghen, Van Parys**, minister van Justitie

Interpellatie van de heer Joseph Arens tot de minister van Justitie over "de financiële bijdrage van de kerkfabrieken aan de verfraaiing van kerkgebouwen" (nr. 2160)

17

sprekers : de heren **Arens, Van Parys**, minister van Justitie

Mondelinge vraag van de heer Joseph Arens aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over "de diefstallen in de kerken en de verkoop van de gestolen voorwerpen" (nr. 1732)

(Het antwoord werd verstrekt door de minister van Justitie)

18

sprekers : de heren **Arens, Van Parys**, minister van Justitie

Interpellatie van de heer Jacques Simonet tot de minister van Justitie over "de verkiezing van de leden van het representatief orgaan belast met beheer van de temporeliën van de islamitische eredienst" (nr. 2166)

19

sprekers : de heren **Simonet, Van Parys**, minister van Justitie

COMMISSION DE LA JUSTICE
RÉUNION PUBLIQUE DU
LUNDI 14 DÉCEMBRE 1998

PRÉSIDENCE de
M. Van Belle

La séance est ouverte à 14.12 heures.

COMMISSIE VOOR DE JUSTITIE
OPENBARE VERGADERING VAN
MAANDAG 14 DECEMBER 1998

VOORZITTER :
De heer Van Belle

De vergadering wordt geopend om 14.12 uur.

Mondelinge vraag van de heer Yves Leterme aan de minister van Justitie over "de toepassing van artikel 11 van de wet van 10 juni 1998 tot wijziging van de wet van 30 juni 1994 ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer tegen het af luisteren, kennisnemen en opnemen van privécommunicatie en -telecommunicatie" (nr. 1669)

Question orale de M. Yves Leterme au ministre de la Justice sur "l'application de l'article 11 de la loi du 10 juin 1998 modifiant la loi du 30 juin 1994 relative à la protection de la vie privée contre les écoutes, la prise de connaissance et l'enregistrement de communications et de télécommunications privées" (n° 1669)

De **voorzitter** : De heer Yves Leterme heeft het woord.

De heer **Yves Leterme** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op 11 december 1997 werd in deze commissie een vrij lang debat gevoerd over de kostenverdeling bij het aftappen van telefoons en telecommunicatie in het algemeen. Wij waren ervan overtuigd dat de doeltreffendheid van die uitbreiding naar telecommunicatie in het algemeen rechtstreeks evenredig zou zijn met de mate waarin garanties zouden bestaan over de betaling van de kosten.

Mijnheer de minister, ik heb toen het standpunt verdedigd dat ook de operatoren hun verantwoordelijkheid moeten nemen in deze zaak. Ik had mij hiervoor geïnspireerd op de nota "Aftapbaarheid" die de Nederlandse

collega had ingediend in de Tweede Kamer. Via een amendement stelde ik voor de operatoren te laten bijdragen in de kosten van een telefoontap. Ik hanteerde terzake de misschien enigszins manke vergelijking met de financiering van een autogordel.

De toenmalige minister van Justitie en de huidige minister van Telecommunicatie hebben toen terzake overleg gepleegd. Het resultaat hiervan was dat de regering het standpunt innam dat mijn voorstel de belangen van de operatoren te veel schaafde. De regering had in deze zaak een dubbele pet op : enerzijds, de uitvoering van de wet op de telefoontap garanderen en anderzijds, de regering als meerderheidsaandeelhouder van Belgacom. Volgens mij heeft vooral deze belangenvermenging ertoe geleid dat mijn amendement werd verminkt.

In artikel 11 van de wet van 10 juni 1998 heeft men uiteindelijk gekozen voor een zeer hybride regeling die erin bestaat dat de verplichte aftapbaarheid en het feit dat operatoren ook zouden moeten bijdragen in de kosten weliswaar in de wet werden opgenomen, maar waarbij het tegelijkertijd aan de regering wordt overgelaten om de technische middelen daartoe te bepalen en waarbij de Koning het aandeel van de kosten dat door de operatoren moet worden gedragen kan vaststellen. Gelet op de democratische beginselen die aan de grondslag liggen van onze werkzaamheden, heb ik mij moeten neerleggen bij dit compromis.

Ik stel evenwel vast dat artikel 11 nog steeds niet is uitgevoerd. Daarnaast verneem ik dat er uit bepaalde middens

van de operatoren verzet wordt georganiseerd tegen het invoeren van een aantal verplichtingen. Er is nog steeds geen koninklijk besluit uitgevaardigd waarin wordt bepaald hoeveel de operatoren moeten bijdragen in de kosten. Het telecomlandschap is ondertussen enorm uitgebreid. Momenteel beschikken 16 operatoren over een licentie voor spraaktelefonie en het gebruik van de GSM neemt toe.

Enkele weken geleden heb ik gemerkt dat u in het hoofdstuk van de uitgavenbegroting dat betrekking heeft op Justitie een vrij drastische verhoging van de gerechtskosten voorstelt. In uw beleidsnota staat te lezen dat deze extra middelen onder meer moeten dienen voor de financiering van een ruimer gebruik van de telefoontap.

Waar ik mee inzit, is dat terwijl de kosten van de telefoontap de pan uit rijzen, de regering de bijdrage van de operatoren nog steeds niet heeft vastgelegd, tenzij ik mij vergis. Evenmin werden de middelen nodig voor de telefoontap in een koninklijk besluit ingeschreven.

Vandaar mijn vragen die ik in twee categorieën kan indelen.

Ten eerste, welk aandeel van de bijkomende kredieten voor de betaling van gerechtskosten wordt in het desbetreffende begrotingsartikel voorbehouden voor de betaling van de extra kosten als gevolg van de telefoontap. Wat is de evolutie van die kosten ?

Ten tweede, hoever staat het met de uitvoeringsbesluiten die door de regering moeten worden genomen? Wat weerhoudt de regering ervan om ze uit te vaardigen, tenzij ze dat al zou hebben gedaan?

Ten slotte, op basis van welke criteria zal de bijdrage van de operatoren in de telefoontapkosten worden berekend?

De voorzitter: De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de kredieten voor de telefoontapkosten werden in de begroting onder een rubriek "Kosten niet voorzien in het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken" ondergebracht, waar ook middelen voor de facturen van slotenmakers en voor de betaling van het vervoer van lijken zijn ingeschreven. Het gaat om een verzamelrubriek waar er geen opsplitsing werd gemaakt. Vandaar dat ik u niet het precieze bedrag van de uitgaven voor de telefoontap kan meedelen.

Alleszins is deze uitgavenpost aanzienlijk gestegen. In 1995 gaat het om 96 miljoen, in 1996 om 107 miljoen, in 1997 om 177 miljoen en tot 24 september 1998 om 309 miljoen. Het totale bedrag voor 1998 zal dus nog hoger zijn. De stijging van deze uitgavenpost heeft ongetwijfeld te maken met de groei van de telefoontapkosten als gevolg van de toegenomen mogelijkheden door de nieuwe wetgeving.

Ik stel u onmiddellijk gerust: deze kosten zullen worden betaald. Er is geen gebrek aan financiële middelen en er is dus geen probleem voor de gerechtelijke diensten om telefoons af te luisteren. Wij hebben trouwens in een bijkomende tegemoetkoming voorzien, zodat de kosten gedekt zijn.

De heer Leterme merkt terecht op dat de operatoren hiertoe een bijdrage moeten leveren, waarmee ik kom op het uitvoeringsbesluit met betrekking tot de kostenverdeling tussen de operatoren en Justitie en artikel 11 van de wet van 10 juni 1998. Ik herinner eraan dat ik een werkgroep van juridische en technische deskundigen - de materie is zeer complex en gespecialiseerd - heb opgericht die een dergelijk uitvoeringsbesluit moest opstellen. De ontwerp-tekst met criteria voor de kostenverdeling tussen Justitie en de operatoren inzake de telefoontap is klaar en wordt thans besproken met de operatoren van de telecommunicatienetwerken en de telecommunicatieverstrekkers.

Deze criteria zullen afhankelijk zijn van de noodzakelijke infrastructurele aanpassingen die door de operatoren en de dienstverleners moeten worden gerealiseerd in het kader van de nieuwe wet op het af luisteren van telefoongesprekken. Op basis van deze criteria zal een evenwichtige kostenverdeling tot stand kunnen komen.

Er is dus een eerste ontwerp-tekst en er wordt overleg gepleegd met de operatoren. De wet dateert van 10 juni 1998. Ik hoop in het begin van volgend jaar klaar te zijn met het betreffende uitvoeringsbesluit, zodat een evenwichtige kostenverdeling tussen Justitie en de telecommunicatiesector kan worden gerealiseerd.

De voorzitter: De heer Yves Leterme heeft het woord.

De heer **Yves Leterme** (CVP): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor de verstrekte informatie. Wat het eerste gedeelte van uw antwoord betreft verbaast het mij enigszins dat men in een dergelijk gevoelig dossier, waaraan vorig jaar terecht heel wat aandacht is besteed, niet eens een zicht heeft op de evolutie van de kosten. Om een evaluatie te kunnen maken van het effectieve gebruik van deze onderzoeksmaatregel, moet men weten hoe frequent hij wordt gebruikt - daarover bestaan cijfers - en hoeveel de kosten bedragen. U hebt het over een vrijwel jaarlijkse verdubbeling van deze uitgavenpost. Dit jaar zal men viermaal zoveel betalen als in 1995. Volgend jaar zal de kostprijs nagenoeg 0,5 miljard frank bedragen. Het lijkt mij aangewezen terzake over degelijke gegevens te beschikken.

Vorig jaar hebben we kunnen vaststellen dat de maatregel zeer ongelijk werd gebruikt in de diverse ressorten. Vanuit het werkveld signaleert men mij dat onderzoekers er soms voor terugschrikken een beroep te doen op een van de mogelijkheden in het kader van de telefoontapwet omdat - onder meer Belgacom - hen er soms op wijst dat er nog altijd openstaande facturen zijn. Hoewel ik deze beweringen hier niet onmiddellijk hard kan maken, kan ik u meedelen dat dit signaal komt van mensen die met de maatregel te maken hebben.

Ik hoop dat het aangekondigd koninklijk besluit er snel zal komen. De evolutie van de telecomsector verloopt immers zeer snel en we moeten erover waken de realiteit niet achterna te hollen. Uiteraard moet overleg worden gepleegd met de sector, onder meer om informatie in te winnen over de implicaties van de toepassing van de

wet van 10 juni 1998. Ik hoop alleen dat dit overleg niet zo ver zal gaan dat de operatoren uiteindelijk zelf de voorwaarden zullen stellen binnen dewelke zij meewerken en zij zullen bepalen welke bijdrage zij willen leveren. Vanuit hun rechtmatige standpunt van kostenbeheersing en het streven naar maximale winst zullen zij wellicht slechts een geringe bijdrage willen leveren.

Men kan niet naast de realiteit dat de regering in deze materie rechter en partij is - feit waarover ik zoals geweten niet echt enthousiast ben - verniets de Belgische Staat nog steeds meerderheidsaandeelhouder is van Belgacom. Bij de totstandkoming van het bewuste artikel hebben we gemerkt hoe zwaar dit doorweegt. De minister van Justitie heeft toen overigens te kennen gegeven dat het gewijzigde artikel tot stand is gekomen in overleg met de minister van Telecommunicatie.

De voorzitter: De minister heeft het woord.

Minister **Van Parys**: Mijnheer de voorzitter, mijns inziens werd een onderzoeksrechter nog nooit gehinderd in het nemen van dwangmaatregelen omwille van het feit dat bepaalde kosten niet zouden worden betaald.

Wie de besprekingen van de begroting heeft gevolgd, weet dat er onder de hoofding "stijgende gerechtskosten" ook voor de kosten van de telefoontap bijkomende kredieten werden uitgetrokken die inmiddels als bijblad door de Kamer werden goedgekeurd. Er werd dus voorzien in de nodige middelen en niemand zal nog kunnen opwerpen dat bepaalde dwangmaatregelen niet kunnen worden toegepast bij gebrek aan de vereiste middelen.

Vanaf 1 januari zal de desbetreffende rubriek afzonderlijk worden weergegeven, zodat het precieze bedrag aan uitgaven voor de telefoontap zal zijn gekend en ook zichtbaar zal zijn in de begroting van Justitie. De leden van de commissie zullen dat kunnen vaststellen. Een en ander zal de transparantie van het beleid ten goede komen.

Een eerste ontwerp van uitvoeringsbesluit is klaar. Mijn departement heeft dus alles gedaan wat noodzakelijk is. Wanneer er overleg plaatsvindt, moet men er toch van uitgaan dat dit overleg te goeder trouw wordt gevoerd. Men mag toch niet altijd de kwade trouw vooronderstellen. Ik maak me sterk dat we tot een evenwichtige en billijke regeling zullen kunnen komen voor de verdeling van de kosten tussen mijn departement en de telecommunicatiesector. Het dossier is wel dermate

complex, dat een oplossing moeilijk binnen een paar weken of een paar maanden kan zijn uitgewerkt.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Yves Leterme aan de minister van Justitie over "het beslag door de Franse justitie op de voertuigen van Belgische eigenaars in een dossier van autozwendel" (nr. 1671)

Question orale de M. Yves Leterme au ministre de la Justice sur "la saisie par la justice française de véhicules appartenant à des Belges dans un dossier de trafic de voitures" (n° 1671)

De **voorzitter** : De heer Yves Leterme heeft het woord.

De heer **Yves Leterme** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, in de loop van de maand maart kwam dit dossier over een reeks autodiefstallen reeds ter sprake. De Franse justitie voert een procedure tegen de zogenaamde bende van Roubaix die deze diefstallen in het voorjaar van 1996 in Zuid-West-Vlaanderen heeft gepleegd. De meeste voertuigen werden reeds in de herfst van 1996 formeel door hun eigenaars geïdentificeerd en blijven sindsdien, dus reeds meer dan twee jaar, onder beslag ergens op een parking in het Noorden van Frankrijk. Misschien kan het beginsel vervat in artikel 2279 van het Belgisch Burgerlijk Wetboek enige verklaring bieden, maar deze situatie is niet van aard om het vertrouwen van de burger in de Justitie te versterken. De verdachten worden aangehouden, het gestolen goed wordt gevonden, maar er vindt geen restitutie aan de rechtmatige eigenaars plaats. De betrokkenen hebben een aanzienlijk bedrag geïnvesteerd in de aankoop van een wagen, worden bestolen, moeten in een vervangoplossing voorzien en worden zodoende op kosten gejaagd en zij moeten bovenop vaststellen dat de tand des tijds knaagt aan hun wagens achtergelaten op een Rijselse parking.

Naar aanleiding van mijn vorige vraag over deze zaak heeft de gewezen minister van Justitie, de heer De Clerck, bij zijn Franse collega, Guigou, aangedrongen op een spoedige afhandeling van deze procedure. Dat was de meest verregaande mogelijke interventie in de Franse rechtsgang. Inmiddels blijven de gedupeerden nog steeds in het ongewisse. De Kortrijkse diensten

voor slachtofferhulp hebben weliswaar een initiatief genomen, maar de jongste maanden voelen de betrokkenen zich weer wat in de steek gelaten, omdat ze niet goed weten hoe het met de zaak staat.

Door de raadsman van een van de slachtoffers heb ik me laten vertellen dat de onderzoeksrechter die het onderzoek sinds 1996 leidt, intussen werd overgeplaatst naar een andere zetel en vervangen door een andere onderzoeksrechter, die tijd heeft gevraagd om met het dossier vertrouwd te geraken.

Mijnheer de minister, mijn concrete vragen zijn de volgende.

Ten eerste, kunt u ten behoeve van de gedupeerde landgenoten de precieze stand van zaken van het dossier beschrijven? Binnen welke termijn zal de onderzoeksprocedure worden afgesloten en zal de zaak kunnen worden beslecht?

Ten tweede, welke stappen zult u zetten met het oog op een spoedige afhandeling van het dossier? Wat zult u ondernemen om de slachtoffers zo precies mogelijk van het verdere verloop van de procedure te informeren?

Ten derde, wie zal opdraaien voor de kosten van het opbergen en stallen van de teruggevonden en herkende voertuigen?

Ten vierde, zijn er naast het dossier lastens de Bende van Roubaix, die ook de Bende-Mizani en de Bende-Denfer wordt genoemd, nog soortgelijke dossiers aanhangig bij het Tribunal de Grande Instance in Rijsel, waarbij landgenoten wachten op de teruggave van gestolen en teruggevonden voertuigen, die het voorwerp uitmaken van een gerechtelijk bewarend beslag?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, collega's, het gaat hier klaarblijkelijk om een zeer lijvig dossier, dat niet in België maar wel in Frankrijk wordt behandeld. De behandeling werd inderdaad afgeremd door een weliswaar noodzakelijk doorgevoerde vervanging van de Franse onderzoeksrechter die met dit dossier was belast.

Volgens de informatie die mij werd bezorgd, zou het dossier tot op heden nog niet zijn meegedeeld aan de plaatselijke procureur, wat betekent dat het onderzoek nog niet is afgerond. Collega Leterme, op basis van de

contacten die er naar aanleiding van uw vraag zijn geweest tussen de gerechtelijke autoriteiten van België en Frankrijk, kan ik zeggen dat met bijzondere aandacht en spoed wordt voortgewerkt aan het dossier. Men is zich inderdaad bewust van het feit dat enerzijds, de slachtoffers zo snel mogelijk duidelijkheid moeten krijgen en anderzijds, de kosten van de stalling van de voertuigen hoog oplopen.

Ik heb mijn collega van Buitenlandse Zaken, de heer Derycke, verzocht om via zijn diensten van de Franse autoriteiten meer bijzonderheden te vernemen in verband met uw derde en uw vierde vraag. Tot op vandaag heb ik de antwoorden daarop niet gekregen, maar zodra ze mij ter beschikking worden gesteld, zal ik ze u bezorgen.

Wij zullen alles in het werk stellen om de Franse gerechtelijke autoriteiten aan te sporen om zeer diligent op te treden. U begrijpt echter dat wij niet rechtstreeks vat hebben op het dossier en dat wij alleen maar op spoed kunnen aandringen. De vervanging van de onderzoeksrechter is terzake een belangrijk element. Op basis van de gegevens waarover wij beschikken, meen ik dat thans met de nodige energie aan het dossier wordt gewerkt, te meer daar men zich bewust is van de oplopende kosten.

De **voorzitter** : De heer Yves Leterme heeft het woord.

De heer **Yves Leterme** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor dit antwoord, waarmee wij en de gedupeerden het voorlopig zullen moeten doen.

De minister geeft duidelijk aan wat hij terzake kan doen en wat aan de Franse gerechtelijke autoriteiten moet worden overgelaten.

Ik blijf erbij dat Belgische burgers, wiens voertuig wordt gestolen, moeilijk kunnen aanvaarden dat ze na formele herkenning gedurende jaren lijdzzaam moeten toezien hoe hun goed ontwaardt en in open lucht wordt gestald, zonder dat er in feite aan hun dossier veel verandert.

Mijnheer de minister, u hebt zelf gesuggereerd dat de vervanging van de behandelende onderzoeksrechter een invloed heeft gehad en nog zal hebben op het verloop van de onderzoeksprocedure. Het is uiteraard bijzonder jammer dat de gedupeerden daarvan het slachtoffer moeten zijn, onder meer wat de tegemoetkoming in de geleden schade betreft. Ik hoop dat u voet bij stuk houdt en dat u het dossier van nabij laat volgen door uw diensten.

Minister **Van Parys** : De informatie in verband met de derde en de vierde vraag zal ik u bezorgen zodra ik van de heer Derycke de nodige inlichtingen heb verkregen.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer **Luc Willems** aan de minister van Justitie over "de vergoeding van de slachtoffers van de Bende van Nijvel" (nr. 1691)

- de heer **Ignace Van Belle** aan de minister van Justitie over "de billijke vergoeding aan de slachtoffers van de Bende van Nijvel" (nr. 1730)

Questions orales jointes de :

- M. **Luc Willems** au ministre de la Justice sur "l'indemnisation des victimes des tueurs du Brabant" (n° 1691)

- M. **Ignace Van Belle** au ministre de la Justice sur "l'indemnisation équitable des victimes des tueurs du Brabant" (n° 1730)

De **voorzitter** : De heer **Luc Willems** heeft het woord.

De heer **Luc Willems** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag kwam tot stand nadat ik op één dag tijd contact had met twee nabestaanden van slachtoffers van de Bende van Nijvel. Het ging om twee mensen die elkaar niet kenden en onafhankelijk van elkaar contact met mij opnamen in verband met de mogelijke vergoedingen van het Slachtofferfonds waarop zij recht zouden hebben. Bij de administratie worden zij geconfronteerd met een zware bureaucratische molen. Zo moeten zij tot vijftien jaar terug in de tijd gaan om feiten te verzamelen.

Mijnheer de minister, mede dank zij uw inzet in de tijd toen u nog parlementslid was, hebben wij in april een wet goedgekeurd die het mogelijk maakt dat ook de slachtoffers van de Bende van Nijvel een beroep kunnen doen op het Slachtofferfonds, hoewel de feiten van voor het in werking treden van de oude wet dateren. De wet voorziet in een tussenkomst voor zover het slachtoffer niet schadeloos kan worden gesteld door de dader, de sociale zekerheid of een particuliere verzekeraar. Hier zijn de daders uiteraard nog steeds onbekend. De wet voorziet ook in een tussenkomst voor de onrechtstreekse slachtoffers, de familieleden van de

slachtoffers. Het bedrag van deze tussenkomst kan oplopen tot 2,5 miljoen frank. Na al die jaren is een vergoeding welkom.

Dank zij deze wetswijziging is de bureaucratische molen in werking getreden. Normaal bestaat er een vrij klein tijdsverschil tussen de feiten en het indienen van een aanvraag tot schadevergoeding bij het Slachtofferfonds. Gemiddeld bedraagt deze periode twee of drie jaar. Hier gaat het echter om een periode van vijftien jaar of langer. Nu verzoekt het ministerie van Justitie de aanvragers bijvoorbeeld om bij het ministerie van Financiën, het ministerie van Sociale Zaken of de Rijksdienst voor Pensioenen gegevens op te vragen. Zij moeten dus gegevens verzamelen die zij niet langer in hun bezit hebben en die zeer moeilijk te vinden zijn.

Als parlementslid hebt u er, mijnheer de minister, mee voor gezorgd dat deze mensen toegang kregen tot het Slachtofferfonds. Nu kunt u hen als lid van de uitvoerende macht opnieuw helpen.

Mijnheer de minister, welke maatregelen zult u nemen om tot een meer slachtoffergerichte afhandeling van de procedure te komen? Binnen welke termijn kunnen deze mensen volgens u worden vergoed?

- Voorzitter : de heer **Lozie**

De **voorzitter** : De heer **Ignace Van Belle** heeft het woord.

De heer **Ignace Van Belle** (VLD) : Mijnheer de minister, aansluitend bij de vraag van de heer **Willems** over de slachtoffergerichte afhandeling van de procedure en de vooropgestelde termijn wil ik uw aandacht vestigen op de billijkheid van de mogelijk toegekende schadevergoedingen. Er bestaan immers precedents waarbij de slachtoffers zich met een aalmoes moesten tevredenstellen.

Mijnheer de minister, zal de eventueel toegekende schadevergoeding het leed van het slachtoffer adequaat dekken? Kan er bij benadering een bedrag worden genoemd?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, terzake werden recent een aantal belangrijke wetgevende initiatieven genomen die tegemoetkomen aan de flagrante vaststelling van de onderzoekscommissie, met name dat sommige slachtoffers niet konden genieten van uitkeringen van het slachtofferfonds.

In dat verband denk ik aan de wet van 8 juni 1998, die bepaalt dat slachtoffers van feiten die zich voordeden vóór de inwerkingtreding van de wet, dus vóór 6 augustus 1985 kunnen worden vergoed, derwijze dat alle slachtoffers op dezelfde wijze worden behandeld.

De wetten van 17 en 18 februari 1997 brachten belangrijke wijzigingen aan aan de procedure. De procedure werd versoepeld en de toekenningsvoorwaarden werden aangepast, waardoor meer slachtoffers in aanmerking komen en meer schadekosten en schadeposten kunnen worden opgenomen, met een maximumbedrag van 2 500 000 frank.

In uitvoering van de wetten van 17 en 18 februari 1997 werd een bijstandsprocedure uitgewerkt, waarbij aan de slachtoffers de mogelijkheid wordt geboden zich te laten bijstaan door een hiertoe erkende vereniging. Bij koninklijk besluit van 16 oktober 1998 werden acht verenigingen erkend die slachtoffers kunnen bijstaan. Dergelijke bijstand moet leiden tot een betere samenstelling van het dossier en bijgevolg tot een snellere afhandeling van de zaak.

Bovendien werd in het kader van diezelfde wetgeving een ruime bekendmakingscampagne georganiseerd via folders, affiches en brochures, zodanig dat slachtoffers precies op de hoogte zijn van de bestaande mogelijkheden. Er bestaat een gids voor de slachtoffers enerzijds en een gids voor de politiediensten, magistraten, advocaten en hulpverleners anderzijds.

Voorts kwam een modelverzoekschrift tot stand, een slachtoffervriendelijk document waarvan de slachtoffers gebruik kunnen maken, zodanig dat zij niet zelf moeten improviseren wat de verschillende gegevens betreft die zij moeten verzamelen.

Ten slotte, als antwoord op uw concrete vragen, mijnheer **Willems**, werd het secretariaat van de commissie voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden uitgebreid, in die zin dat bij het minste probleem inzake opmaak, afhandeling van het dossier of het verzamelen van documenten, dit secretariaat ter beschikking staat om hulp te bieden.

Dat betekent, mijnheer **Willems**, dat men hetzij aan mijzelf, hetzij rechtstreeks aan het secretariaat de problemen waarmee sommige slachtoffers worden geconfronteerd, bekendmaakt zodat deze laatsten kunnen worden bijgestaan door het secretariaat

van de commissie. Dat secretariaat staat trouwens niet alleen ter beschikking van de slachtoffers van de bende van Nijvel maar van alle slachtoffers in het algemeen.

Wat de dossiers op zich betreft, wens ik geen namen te noemen, omdat zulks de privacy van betrokkenen zou kunnen schenden. Het is niet aan mij hier bekend te maken welke bedragen aan wie werden uitgekeerd.

Ik kan wel mededelen dat de oudste Bende-dossiers reeds werden afgehandeld en dat de slachtoffers werden vergoed. Momenteel zijn twee dossiers klaar om een eindbeslissing te treffen: dat zal binnenkort gebeuren. De dossiers die in 1998 werden ingediend - en vermoedelijk hebben de vragen van de heer Willems daarop betrekking - worden thans onderzocht en moeten nog ten gronde worden behandeld door de commissie.

Alhoewel het initiatief werd genomen om de mogelijkheden van de commissie uit te breiden zodat zij binnenkort over 6 kamers zal beschikken, vrees ik dat dit nog onvoldoende zal zijn om de toevloed van dossiers aan te kunnen. De publiciteit rond de nieuwe wetgeving zorgt er immers voor dat steeds meer mensen een beroep doen op deze commissie.

Mijnheer de voorzitter, collega's, een nieuw wetgevend initiatief dringt zich op. Er zullen vaste kamers moeten worden opgericht die permanent ter beschikking staan. Dit is, mijns inziens, de enige manier om alle dossiers binnen een redelijke termijn te kunnen behandelen.

Vooraleer meer details te geven over de bedragen die werden uitgekeerd, wens ik te beklemtonen dat ik heel goed beseft dat de vergoeding nooit het geleden leed zal kunnen wegwerken. Het morele leed kan niet worden vergoed. De wetgeving betreffende het fonds spreekt terecht van "tegemoetkomingen".

Ik geef een opsomming van de toegekende bedragen.

In een dossier werd 200 000 frank provisie - een voorschot - toegekend. Er zal nog een definitieve vergoeding volgen.

In een ander dossier werd een definitief bedrag van 2 miljoen frank toegekend.

In weer een ander dossier werd een vergoeding van 200 000 frank uitgekeerd en een definitief bedrag van 800 000 frank.

In nog een ander dossier werd 200 000 frank provisie uitbetaald en een definitief bedrag van 500 000 frank.

Al deze bedragen moeten worden gecumuleerd. Dit betekent dat bijvoorbeeld in het laatste dossier 700 000 frank werd toegekend.

In een ander dossier werd een voorschot van 200 000 frank uitbetaald en een definitief bedrag van 400 000 frank.

In een ander dossier werd hulp toegekend aan verschillende familieleden, respectievelijk voor 990 000, 356 000, 413 000 en 470 000 frank.

In weer een ander dossier werd 550 000 frank uitbetaald.

In een volgend dossier werd 370 000 frank uitbetaald.

In nog een ander dossier werd 240 000 frank uitbetaald.

In nog een dossier werd een voorschot van 100 000 frank betaald. In nog een ander dossier een voorschot van 200 000 frank. Er is nog een dossier met een voorschot van 200 000 frank.

In een voorlaatste dossier werd een tegemoetkoming van 1,7 miljoen frank betaald.

In een laatste dossier werd een tegemoetkoming van 800 000 frank betaald.

De dossiers die in 1998 werden ingediend, wachten op behandeling. Als er concrete problemen zijn, moeten de gegevens - ik herhaal het - zo spoedig mogelijk worden medegedeeld aan het secretariaat zodat de dossiers op de meest diligente wijze kunnen worden afgehandeld.

De **voorzitter** : Mijnheer de minister, vooraleer de indieners van de vraag het woord te verlenen voor een repliek, wens ik een verduidelijking.

Is het correct dat oudste dossiers die dossiers zijn die betrekking hebben op de tweede aanslaggolf en de nieuwe dossiers betrekking hebben op de eerste aanslaggolf ?

Minister **Van Parys** : Dat is correct.

De **voorzitter** : De heer Luc Willems heeft het woord.

De heer **Luc Willems** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord.

De maatregelen die u hebt genomen, werden zeer terecht genomen, ook wat de bijstand van de verenigingen betreft. Die verenigingen kampen met problemen omdat zij informatie moeten verzamelen van feiten die reeds lang in de tijd teruggaan.

Minister **Van Parys** : De verenigingen zijn pas erkend sinds 16 oktober 1998.

De heer **Luc Willems** (CVP) : Het probleem ligt in de aard van de gegevens die worden gevraagd. De Gids voor de slachtoffers werd nog niet aan de nieuwste wetgeving aangepast.

Dan is er nog het modelverzoekschrift. Men heeft zich op een en dezelfde dag vanuit twee verschillende hoeken tot mij gewend in verband met de eerste golf aanslagen. Het secretariaat deelde mij mee welke stappen reeds werden gedaan. Het secretariaat zou een aanspreekpunt moeten zijn voor die toch heel bijzondere zaak van de eerste golf aanslagen. Nu moet men in het verleden graven om gegevens te verzamelen. Het is niet altijd logisch dat het ministerie van Justitie aandringt op overheidsinformatie die slachtoffers dan bij andere overheden moeten opvragen. Enige soepelheid en iets meer actieve medewerking voor die dossiers zijn vereist.

Mijnheer de minister, ik heb uw aanbod gehoord. Ik zal u de gegevens bezorgen. Ik hoop dat die oude dossiers op een verruimde belangstelling zullen mogen rekenen. Wij moeten ons toch realiseren dat het voor de betrokkenen niet eenvoudig is om de nodige gegevens bijeen te rapen.

De **voorzitter** : De heer Ignace Van Belle heeft het woord.

De heer **Ignace Van Belle** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor de cijfers die hij aanhaalt. De gegevens zijn uiteraard gedepersonaliseerd, wat het moeilijk maakt ze te ontleden.

Mijnheer de minister, ik dring erop aan rekening te houden met de billijkheid van de schadevergoeding. Het leed kan daarmee niet worden gelenigd maar men kan wel het leed verlichten door het toekennen van een zeer billijke schadevergoeding.

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

Minister **Van Parys** : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de commissie is een administratief rechtscollege dat in volle onafhankelijkheid oordeelt. De wet bepaalt dat de commissie oordeelt naar billijkheid op basis van de gegevens die worden verstrekt.

Ik begrijp de opmerking van de heer Willems die zegt dat het niet eenvoudig is de gegevens te verzamelen. Wanneer de commissie echter een uitspraak wil doen, moet ze over een aantal gegevens kunnen beschikken.

Ik wil evenwel bij het secretariaat aandringen om de nodige soepelheid aan de dag te leggen. Maar dan moet ik

wel over de concrete gegevens beschikken, zodat ik mij effectief op die gegevens kan baseren. Ik begrijp dat wanneer de feiten zich zo lang geleden hebben voorgedaan, het samenstellen van een dossier niet eenvoudig of evident is. Daarmee moet uiteraard rekening worden gehouden. Als men mij de concrete gegevens bezorgt, zal het secretariaat zeker bereid zijn de nodige billijkheid aan de dag te leggen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen en interpellatie :

- mondelinge vraag van de heer Karel Van Hoorebeke aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over "het gezamenlijk verslag van de comités P en I over de Algemene Politiesteundienst" (nr. 1693)

- interpellatie van de heer Olivier Deleuze tot de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over "de slechte werking van de Algemene Politiesteundienst" (nr. 2170)

- mondelinge vraag van de heer Ignace Van Belle aan de minister van Justitie over "de werking van de APSD" (nr. 1731)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de minister van Justitie)

Questions orales et interpellation jointes :

- question orale de M. Karel Van Hoorebeke au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur "le rapport commun des comités P et R relatif au SGAP" (n° 1693)

- interpellation de M. Olivier Deleuze au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur "le mauvais fonctionnement du SGAP" (n° 2170)

- question orale de M. Ignace Van Belle au ministre de la Justice sur "le fonctionnement du SGAP" (n° 1731)
(La réponse sera donnée par le ministre de la Justice)

De voorzitter : Volgens het Reglement zal ik met genoegen de heer Deleuze, die een interpellatieverzoek heeft ingediend, iets meer spreektijd geven dan aan de collega's die een vraag hebben ingediend. Ik stel voor de volgorde van de agenda te behouden. Na de heer Van Hoorebeke is het woord aan de heer Deleuze om de rij af te sluiten met de heer Van Belle.

De heer Karel Van Hoorebeke heeft het woord.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU) : Mijnheer de voorzitter, ik leid uit uw inleiding af dat u met een "groter" genoegen aan de heer Deleuze het woord zult verlenen. Ik stel vast dat u als voorzitter toch wat uit uw rol van objectief leider van deze vergadering valt, maar daarvan nemen wij rustig akte.

Mijnheer de minister, collega's, het gezamenlijk tussentijds rapport dat de Comités P en I hebben opgesteld over de werking en de doeltreffendheid van de Algemene Politiesteundienst (APSD) is eigenlijk geen nieuw dossier. Reeds op bladzijde 89 van het jaarverslag van de Vaste Comités wordt van dit dossier melding gemaakt. Wel nieuw is dat de inhoud van het gemeenschappelijk tussentijds verslag, of toch een deel daarvan, in de pers is verschenen. Dit biedt ons de gelegenheid hierover een aantal vragen te stellen, omdat er blijkbaar toch sprake is van een merkwaardige evolutie. Ik vat kort de feiten samen die blijken uit het jaarverslag.

Op 18 december 1997 kwam er bij het Vast Comité van Toezicht op de Inlichtingendiensten een klacht binnen, ingediend door de directeur ad interim van de commissie-Sirene. Die klacht betrof de houding van de Veiligheid van de Staat die aan een bepaald personeelslid een veiligheidscertificaat zou hebben uitgereikt. Er kwam een onderzoek en dat personeelslid werd op een bepaald ogenblik aangehouden door de onderzoeksrechter te Brussel. Naar aanleiding van genoemde klacht werd er een rapport opgesteld. Men vond het nuttig om niet alleen over dit specifieke feit een rapport te maken, maar ook om dat rapport uit te breiden tot het volledige functioneren van de APSD wat de veiligheid betreft. In de plenaire vergadering van 3 februari 1998 - de klacht dateert van 18 december 1997 - hebben de Vaste Comités van Toezicht op de Politie- en Inlichtingendiensten beslist het onderzoek gemeenschappelijk voort te zetten. Zij hebben de opdracht omschreven en die omvatte onder meer het beschrijven van de structuur van de APSD, het beschrijven van de samenstelling, het onderzoeken van de aanwervingsprocedure voor de leden van de APSD, het onderzoeken van het veiligheidsconcept van de APSD met betrekking tot het personeel en de gegevens enzovoort. Op 1 juli 1998 hebben de diensten Enquêtes van de Comités P en I een tussentijds verslag ingediend, waarin de werking van de APSD op het gebied van de veiligheid in grote lijnen wordt

beschreven. Op 10 augustus 1998 hebben de Vaste Comités van Toezicht op de Politie- en Inlichtingendiensten het tussentijds verslag van dit onderzoek goedgekeurd en blijkbaar overgezonden aan u en aan de minister van Binnenlandse Zaken. Per brief van 24 augustus 1998 hebt u als minister van Justitie het Comité P laten weten dat publicatie van het rapport niet opportuun was en is, gelet op het nog lopende onderzoek tegen een lid van de dienst. Per brief van 7 september 1998 heeft de minister van Binnenlandse Zaken zich dan aangesloten bij uw standpunt. Hij heeft daaraan nog toegevoegd dat, gelet op het vertrouwelijk karakter van het dossier, de publicatie van een tussentijds rapport niet gerechtvaardigd is. Tot zover de feiten die ook blijken uit het jaarverslag van beide Comités.

Mijnheer de minister, tot op dit ogenblik is dit tussentijds verslag nog niet bekend. Ik weet niet of het werd ingediend bij de begeleidingscommissie en of het ter inzage ligt voor de leden die deel uitmaken van die commissie. Ik heb daar in ieder geval geen weet van. Dit doet wel een aantal vragen rijzen. Het is moeilijk op de inhoud van het dossier in te gaan, maar vandaag is dit tussentijds verslag blijkbaar toch uitgelekt. Er kwamen een aantal zaken aan het licht waaruit blijkt dat de werking van de APSD zeer lamentabel is en veel te wensen overlaat.

Mijnheer de minister, ik wil u de volgende vragen stellen. Ten eerste, bestaat dit tussentijds rapport ? Is de conclusie van dit tussentijds rapport dat de APSD uitermate slecht werkt, onder meer op het vlak van de veiligheid ?

Ten tweede, kunt u bevestigen dat dit tussentijds verslag op uw uitdrukkelijk verzoek en dit van de minister van Binnenlandse Zaken niet werd opgenomen in het jaarverslag ? Het parlement werd nog niet op de hoogte gebracht van dit verslag alhoewel zowel het comité P als het comité I onder de controle van het parlement vallen. Welke waren uw beweegredenen voor deze beslissing ? In uw brief van 24 augustus 1998 staat te lezen dat u zich heeft verzet omdat er nog een gerechtelijk onderzoek loopt tegen een personeelslid. Ik stel mij echter de vraag of het parlement niet op de hoogte moet worden gebracht over de werking van de APSD ?

Ten derde, welke maatregelen werden tot nu toe genomen om de werking van de APSD te verbeteren ? Of bent u van mening dat het niet langer zinvol is de APSD te hervormen aangezien de politiediensten binnenkort zullen samensmelten ?

Le **président** : La parole est à M. Olivier Deleuze.

M. **Olivier Deleuze** (ECOLO-AGALEV) : Monsieur le président, monsieur le ministre, à la fin de 1997, les services de police découvrent que de l'information confidentielle issue du système Schengen et concernant des trafics de drogue, serait parvenue aux milieux hollandais de la drogue; ces informations proviendraient du système Sirene basé à Bruxelles. Un suspect, donc, résumé innocent, est arrêté.

Cet événement fait alors l'objet d'une enquête commune à l'initiative des comités P et R. Un rapport est remis à la Chambre. Il existe donc un rapport au secrétariat de la commission de suivi des comités P et R, accessible à tous les membres de la Chambre.

La loi prévoit que deux types de rapport peuvent être rédigés : l'un est remis au ministre de la Justice, complet et comportant les noms des informateurs, non destiné à publication; l'autre rapport, lui, peut être publié : c'est celui qui se trouve ici. Il doit normalement être joint au rapport annuel des comités P et R, mais il reste actuellement confidentiel tant que le comité de suivi des comités P et R ne l'a pas approuvé ou qu'un accord ait été conclu entre vous-même et les comités P et R.

Puisque ce rapport était destiné à publication, j'ai pu vérifier qu'il ne contenait ni nom d'informateur ni données autres que celles déjà connues, pouvant mettre en danger certaines personnes ou nuire à l'enquête. Un argument disant que ce rapport pourrait mettre en danger certaines vies ne tient pas : la version en notre possession est destinée à la publication.

Vous-même, en la personne de votre prédécesseur, ainsi que le ministre de l'Intérieur demandez que ce rapport ne soit pas publié. Monsieur le ministre, je crains qu'il ne s'agisse que d'une stratégie boomerang; en effet, pour attirer l'attention sur un rapport, la meilleure méthode est bien de demander tardivement qu'il ne soit pas publié. En l'occurrence, la stratégie boomerang a bien fonctionné, volontairement ou non : des extraits de ce rapport sont parus, notamment dans le "Financieel Economische Tijd" et dans "Le Soir". Ainsi, toute la publicité que vous vouliez éviter s'en trouve décuplée.

En fait, cette situation ne présente aucune difficulté pour moi : ce rapport mérite d'être public et il l'est effectivement.

Je ne relaterai ici que les extraits du rapport parus dans la presse. Deux éléments importants méritent une prise de position de votre part : il est trop tard maintenant pour faire semblant qu'il n'existe pas.

D'abord, il semble que le SGAP qui abrite également le service d'échanges d'information Sirene, donc Schengen, soit un service de libre accès; d'après la presse, "on y entre comme dans un moulin; les enquêtes de sécurité y sont menées à la va-vite". D'ailleurs, c'était le point de départ de l'enquête des comités P et R qui constataient qu'un membre avait fait l'objet d'une enquête de sécurité un peu hâtive, avec les conséquences que l'on connaît.

Ainsi, ces informations Schengen appartiendraient à un lieu ouvert. En outre, ces gens qui travaillent pour Schengen sont mêlés à ceux qui travaillent pour Europol. J'imagine les problèmes qu'une telle situation doit poser non seulement pour les autorités belges mais également pour les autorités des autres pays membres de Schengen : ces informations peuvent toucher d'autres pays, par exemple, en l'occurrence les Pays-Bas; d'ailleurs, le milieu hollandais est en possession d'informations sur le trafic de drogue dans ce pays.

Ma première question : que répondez-vous à cet état de fait qu'un système de sécurité organisé au niveau européen connaisse au moins un maillon faible, en l'occurrence le maillon belge ? Nous savons qu'une faiblesse dans un ensemble suffit à permettre la fuite des informations.

Deuxième question : le matériel d'écoute téléphonique se trouvant dans les locaux du SGAP, pour autant que cette notion ait encore un sens, semble être distribué aux services de police sans apostille du juge d'instruction, alors que la loi prévoit explicitement que des écoutes ne peuvent être effectuées qu'à certaines conditions et qu'à brève échéance, elles doivent nécessairement être approuvées par apostilles des juges d'instruction.

Cette situation n'engendre pas de problème à l'égard de l'Allemagne ou de la Hollande mais cela en pose pour les citoyens belges qui aimeraient savoir s'il était réellement utile de voter des lois sur les écoutes téléphoniques ou si elles servent uniquement à acheter du matériel pour les services de police qui en font la demande.

Monsieur le ministre, je voudrais vous poser trois questions.

1. Qu'en est-il de ce moulin SGAP et des informations Schengen qui circulent allégrement ?

2. Qu'en est-il du matériel d'écoute téléphonique en circulation ?

3. Pour quelle raison avez-vous demandé que le rapport, qui a fait l'objet d'une large publicité à laquelle j'ai participé, reste secret alors qu'il était destiné à la publication ?

De **voorzitter** : De heer Ignace Van Belle heeft het woord.

De heer **Ignace Van Belle** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het achterhouden van een rapport over de werking van de Algemene Politie-eindienst (APSD) en de comités I en P is bevreemdend en laat vermoeden dat een en ander moet worden verdoezeld. Zo is er sprake van onzorgvuldig beheer van vertrouwelijke informatie. Tevens wordt het gebrek aan leiding aangeklaagd.

Graag vernam ik wat de precieze inhoud van het achtergehouden rapport is en welke redenen hiervoor werden opgegeven ? Kan de minister mij meedelen of zijn collega, de minister van Binnenlandse Zaken, hem hierover heeft ingelicht ? Acht de minister het mogelijk dat de huidige directie in de gegeven omstandigheden de APSD naar de nieuwe politiestructuren kan loodsen ?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, ik antwoord graag op de verschillende vragen en de interpellatie.

Op 18 december 1997 heeft het comité I een onderzoek ingesteld naar de toekenning van veiligheidscertificaten door de Staatsveiligheid aan de heer Koenraad Veeckman - ik mag de man ongetwijfeld zonder scrupules bij naam noemen, aangezien die reeds breed werd uitgesmeerd in de pers; ik verklap dus geen geheim - op aangifte van de toenmalige directeur ad interim van de dienst Sirene. Op 3 februari 1998 werd dit onderzoek uitgebreid tot een gezamenlijk toezichtsonderzoek met het comité P. De gezamenlijke diensten Enquêtes van de comités P en I voerden dat onderzoek uit en dienden op 1 juli 1998 een rapport in. Beide comités P en I stelden op basis daarvan een tussentijds rapport op. Op 10 augustus 1998 werd dat aan de minister van Binnenlandse Zaken en mezelf toege-stuurd voor advies nopens de publicatie ervan in de jaarverslagen van de comités.

Op 24 augustus 1998 heb ik de voorzitters van de comités ervan op de hoogte gebracht dat er een gerechtelijk

onderzoek lastens de heer Veeckman en consorten was ingesteld onder leiding van onderzoeksrechter Burin te Brussel en dat het te verwachten was dat ook de werking van de APSD, afdeling Internationale Politiesamenwerking (IPS) inzonderheid de dienst Sirene, onder de loep zou worden genomen, aangezien de heer Veeckman en zijn omgeving het onderwerp zijn van het onderzoek. Ik heb eraan toegevoegd dat men te allen prijze moest vermijden dat de publicatie van het tussentijdse rapport tot nietigheden zou leiden of de rechten van de verdediging in het strafdossier zou aantasten en dat een publicatie in de jaarverslagen van de comités P en I mij niet opportuun leek.

Ik wens inderdaad later niet ter verantwoording te worden geroepen omdat door de publicatie van een tussentijds rapport, dat mede betrekking heeft op een gerechtelijk onderzoek en uitdeint naar de APSD, bepaalde personen in de gerechtelijke procedure niet verantwoordelijk kunnen worden gesteld. Wanneer anderen die verantwoordelijkheid wel op zich nemen, dat ze dat dan doen, maar ik doe dat niet. Ik zal dat ook nooit doen.

Op 2 september 1998 heeft de minister van Binnenlandse Zaken zich in dezelfde zin uitgesproken ten aanzien van de voorzitters van de comités P en I. Hij meende daarenboven dat het voor publicatie bestemde gedeelte van het rapport bijzonder verwarrend overkwam en derhalve de problematiek onvoldoende in zijn totale context tot uiting liet komen. Hij had dus zijn bedenkingen bij de kwaliteit van dit rapport alsmede bij de onderzoeksmethodologie die werd gevolgd. Niet alles werd immers geverifieerd. De verhoren werden zeer eenzijdig uitgevoerd en sommige personen werden zelfs helemaal niet verhoord. Hij achtte het bijgevolg niet opportuun het verslag in zijn toenmalige vorm te publiceren.

L'instruction judiciaire à charge de Veeckman et consorts est toujours en cours. Le procureur général près la cour d'appel de Bruxelles me signale que le juge d'instruction en charge du dossier devrait clôturer son instruction au début de l'année prochaine. Vous comprendrez aisément qu'il ne m'est pas possible de fournir des éléments ou des détails sur cette affaire. En effet, mes propos pourraient nuire à l'enquête.

Wij hebben inmiddels uiteraard niet stilgezeten. De nodige initiatieven moesten immers worden genomen om ervoor te zorgen dat het goed functioneren van de APSD werd gevrijwaard op basis van de gegevens waarover we beschikten. Collega Van

Hoorebeke heeft terecht gewezen op de integratie van de politiediensten, waarbij de APSD grotendeels wordt opgenomen in de algemene directie Ondersteuning. Dit is ongetwijfeld een structurele ingreep die aan het probleem op zich zal tegemoetkomen. Dat is evenwel een toekomstperspectief. Hoewel het parlement de nodige wetgeving terzake heeft goedgekeurd, moet de uitvoering nog gebeuren. Vandaar dat inmiddels een aantal initiatieven moesten worden genomen om de goede werking van de APSD te verzekeren.

Op mijn initiatief en dat van Binnenlandse Zaken kwam het koninklijk besluit van 11 juni 1998 tot stand tot wijziging van het koninklijk besluit van juni 1994 over de APSD. Het strekte ertoe de nodige wijzigingen aan te brengen aan de bestuurs- en de beslissingsorganen van de APSD. De APSD kende een dubbele beslissingsstructuur op het niveau van het directiecomité en op dat van de raad van bestuur, elk samengesteld uit een driekoppig bestuursorgaan bestaande uit een vertegenwoordiger van de gemeentepolitie, de rijkswacht en de gerechtelijke politie bij de parketten. Zoals onder mee door de onderzoekscommissies werd vastgesteld is deze structuur niet operationeel. Door middel van het koninklijk besluit van 11 juni 1998 hebben wij beslist de raad van bestuur uit te breiden met twee leden, met name met een vertegenwoordiger van de bestuurlijke overheden en een vertegenwoordiger van de gerechtelijke overheden. Er werd ook beslist de consensusregel af te schaffen en te vervangen door een meerderheidsregel. Wanneer er immers zowel op het niveau van de raad van bestuur als op dat van het directiecomité vertegenwoordigers van de drie politiediensten zijn en men alleen kan beslissen op basis van de consensusregel, is een blokkering niet te vermijden. Aangezien de drie politiediensten daarenboven niet altijd goed met elkaar overweg konden, schaafde dit de besluitvorming inzake de APSD.

Wat is er dan gebeurd? Het driekoppige directiecomité is afgeschaft en de functies ervan werden overgenomen door één directeur, zodanig dat er geen discussie meer kan zijn tussen de verschillende politiediensten. Er zijn dus één directeur en een uitgebreide raad van bestuur, waarin een vertegenwoordiger aanwezig is van, enerzijds, de bestuurlijke overheden en, anderzijds, de gerechtelijke overheden. Daardoor moet de APSD een meer performant geheel vormen, dat bovendien aan zijn internationale verplichtingen voldoet.

Wat de veiligheidssituatie betreft, zijn reeds in 1997 een aantal maatregelen getroffen door minister Stefaan De Clerck, die hij in een brief van 12 december 1997 gericht aan de voorzitter van de commissie voor de Bescherming van de persoonlijke levenssfeer toelichtte. Ik kan u een overzicht geven van de verschillende veiligheidsmaatregelen die ondertussen zijn getroffen.

In de eerste plaats werd een voltijds veiligheidsofficier aangeduid, en werd een veiligheidshandboek opgesteld. Bij nieuwe aanwervingen wordt trouwens een veiligheidsbriefing georganiseerd. Bij het beëindigen van de in uitvoering zijnde infrastructuurwerken, worden de veiligheidszones middels een bijzondere markering duidelijk afgebakend. Het personeel is drager van een gepersonaliseerde badge, waarop de veiligheidsautorisatie wordt weergegeven.

De dienst Dossierbeheer is volledig gereorganiseerd, versterkt met 2 nieuwe leden en versterkt met een aantal personeelsleden via een interne herverdeling binnen de APSD. Bijkomende lokalen werden aan de afdeling IPS toegekend. De nodige aanpassingswerken aan de infrastructuur zullen beëindigd zijn op het einde van dit jaar.

Alle dossiers van de afdeling Internationale Politiesamenwerking zullen in specifiek daarvoor uitgeruste en beveiligde ruimten worden gebracht en zullen volgens veiligheidsgraad worden geklasseerd. Er werden ook veiligheidskopieertoestellen besteld, die nog dit jaar kunnen worden aangekocht. Veiligheidsonderzoeken worden gevoerd.

De dienst Internationale Politiesamenwerking is versterkt met 1 jurist, 3 leden voor de beleidscel en 4 operators. Ik meen dat de vereiste initiatieven werden genomen, zowel met het oog op de beveiliging van de gegevens als inzake het goed organiseren van de APSD.

Het niet openbaar maken van het tussentijds verslag had, wat mij betreft, te maken met het feit dat de publicatie van dit dossier ernstige risico's zou hebben opgeleverd voor het lopende gerechtelijk onderzoek in het dossier-Veeckman, dat wellicht verder reikt dan de persoon in kwestie. Wij moeten er alles voor over hebben opdat de verantwoordelijken voor het mislopen van een aantal zaken - dat lijkt mij in dit dossier fundamenteel te zijn, gezien de verregaande consequenties - kunnen terechtstaan zonder risico van procedurefouten. Bepaalde statements in een

rapport dat publiek wordt gemaakt, kunnen voor onmiddellijk gevolg hebben dat men zou kunnen beweren dat er een vooroordeel is uitgesproken.

La procédure judiciaire qui suivra probablement ne manquera pas de relever les vices de procédure. Les autorités judiciaires devront juger cette affaire qui, à mon sens, est très importante.

De voorzitter: De heer Karel Van Hoorebeke heeft het woord.

De heer Karel Van Hoorebeke (VU): Mijnheer de voorzitter, ik ben geneigd het antwoord van de minister zo positief mogelijk te onthalen. De minister heeft het vrijwaren van de rechten van de verdediging ingeroepen voor het niet opnemen van het tussentijdse verslag in het jaarverslag. Ik kan daarvoor het grootste begrip opbrengen, de bescherming van dat recht is alleszins prioritair.

Toch zijn er twee zaken die mijn enthousiasme wat temperen. Eerst en vooral hebben de ministers van Justitie en Binnenlandse zaken over de niet-publicatie beslist zonder de bevoegde parlementaire begeleidingscommissies te kennen. Nu is algemeen geweten dat er een tussentijds verslag bestaat en dat het niet wordt gepubliceerd. Daardoor krijgt de inhoud van dat verslag uiteraard een grote aantrekkingskracht.

Verder wens ik ook te beklemtonen dat een gerechtelijk onderzoek maanden, zo niet jaren kan aanslepen. Door de publicatie van het verslag op te schorten tot na het gerechtelijk onderzoek, kunnen de resultaten van het onderzoek naar de werking van een dienst die door het parlement moet worden gecontroleerd, dus niet aan het parlement worden meegedeeld. Door de genomen beslissing wordt dus feitelijk ook de parlementaire controle opgeschort.

We moeten ons dringend bezinnen over de werking van beide comités van toezicht. Zoals overeengekomen in het Octopusakkoord moet er dringend werk worden gemaakt van de hervorming van de comités P en I tot echte parlementaire controle-instanties. Ik hoop dat de meerderheidsfracties hun woord gestand doen.

De minister heeft de maatregelen opgesomd die werden genomen om de werking van de Algemene Politiesteundienst te verbeteren. De meeste maatregelen dateren van 12 december 1997, dus uit de periode waarin de klacht werd ingediend. Het ware misschien goed om deze maatregelen te evalueren en ons ervan te vergewissen of de APSD vandaag naar behoren

werkt en zijn opdracht niet alleen vervult op het Belgische grondgebied, maar ook in het kader van de Schengenverplichtingen.

Le président: La parole est à M. Olivier Deleuze.

M. Olivier Deleuze (ECOLO-AGALEV): Monsieur le président, lorsque le ministre décrit les mesures de sécurité qui ont été prises ou expose les modifications de la ligne de commandement, il confirme en quelque sorte l'essentiel du contenu du rapport, qui situe bien le problème.

Deuxième remarque: rien dans la législation n'empêche les Comités P et R de mener des enquêtes sur des cas ayant un rapport avec les affaires judiciaires en cours. Si l'on juge que cela doit changer, modifions le principe. Mais en tout cas, rien ne s'oppose au principe.

L'enquête en question a commencé fin décembre 1997, mais ce n'est qu'à la fin août 1998 que vous interdisez toute publication du rapport à cause de l'affaire judiciaire en cours. Il eût été préférable d'annoncer dès le début qu'un problème pouvait se poser à ce sujet. Par ailleurs, il vous aurait toujours été possible, à la lecture du rapport, d'en extraire les éléments qui pouvaient léser les droits de la défense. Personne ne s'y serait opposé.

Quant aux commentaires émis par le ministre de l'Intérieur, à savoir que le rapport est confus et insuffisant, ils me semblent non fondés. Il eût été préférable que le ministre de l'Intérieur nous indique les éléments du rapport qui lui paraissaient confus et insuffisants. Dans l'intérêt de tous, il était souhaitable de clarifier les éléments confus et insuffisants.

Troisième remarque: il me semble que la question de savoir si des appareils d'écoute téléphonique étaient distribués aux services de police sans apostille du juge d'instruction n'a pas de relation immédiate avec le cas de la personne qui aurait fourni au milieu hollandais des informations sur le trafic de drogue. Dès lors, je ne vois pas pourquoi cette partie-là du rapport ne pouvait pas être rendue publique pour des motifs touchant aux droits de la défense. D'ailleurs, elle est publique aujourd'hui.

Par ailleurs, si le ministre de l'Intérieur estimait que cette partie du rapport, relative aux écoutes téléphoniques, était confuse et insuffisante, il aurait dû nous en donner les raisons.

Dernière remarque, qui est positive. J'observe que, dans notre pays, il n'est heureusement pas encore possible

d'empêcher la diffusion d'un rapport remis par un organisme qui est finalement au service du parlement.

De voorzitter: De heer Robert Delathouwer heeft het woord.

De heer Robert Delathouwer (SP): Mijnheer de voorzitter, het zal u niet verbazen dat ik speciaal hiervoor naar deze commissievergadering ben gekomen. Ik zal niet op de kern van de zaak ingaan. Het is immers het voorrecht van de interpellanten om hun vragen te stellen waar dat nuttig is, namelijk in de commissie waar de minister geïnterpreteerd kan worden.

Voor alle duidelijkheid wil ik echter even herhalen hoe het systeem werkt, zowel inzake de comités als inzake de begeleidingscommissies. Het gaat om een parlementair systeem, opgesteld volgens de wet van 1991. Beide comités beslissen voor een aantal aangelegenheden totaal autonoom. Dit geldt onder andere voor de publicaties.

Ten eerste gaat men eigenlijk alleen in het jaarverslag over tot publicatie. Er is geen enkele bepaling waarin staat dat men naast het jaarverslag nog iets anders moet publiceren. In het jaarverslag krijgt men naast het overzicht van het geleverde werk ook de resultaten van de gevoerde onderzoeken.

Ten tweede zijn de begeleidingscommissies de eerste opvangkamers voor de informatie. Zij zijn geen filters van deze informatie, wat men ten onrechte tracht te laten uitschijnen.

Het nieuwe Reglement van de Kamer bepaalt dat naast de zeven leden van de Kamer en de zeven leden van de Senaat ook andere leden de commissievergaderingen kunnen bijwonen. In deze commissie worden de normale onderzoeken besproken. De kladversie of eerste fase van het betrokken onderzoek werd deze zomer aan onze begeleidingscommissie overhandigd. Dat gebeurde volgens de wettelijk voziene procedure. Deze versie lag ter inzage bij het secretariaat van de commissie en werd ook naar de betrokken ministers gestuurd. De heer Deleuze was trouwens één van de leden van de Kamer die van het inzagerecht gebruik heeft gemaakt. Ik spreek mij niet uit over de motivering waarmee beide ministers hun standpunt bepaalden, maar achteraf hebben zij de twee comités hun advies gegeven. De comités vragen de ministers niet om in hun plaats te beslissen of één of ander onderzoek goed was en of het gepubliceerd mag worden. De ministers brengen gewoon hun advies uit. Als

voorzitter van de begeleidingscommissie hoef ik mij niet uit te spreken over de motiveringen die de ministers daarbij gaven. Dat kan ik alleen als parlementslid. De begeleidingscommissie heeft op een bepaald ogenblik met beide comités vergaderd. Beide comités hebben toen autonoom - volgens de wet - beslist om rekening te houden met de adviezen en motiveringen van de ministers. Zij hebben beslist om dit niet in het jaarverslag te publiceren. Het ging om een tussentijds rapport. De comités hebben dus hun wettelijke opdracht uitgevoerd. Aan de andere kant kan ik niet aanvaarden dat de comités zich gemakshalve zouden neerleggen bij een advies van de minister. Het is dus perfect mogelijk dat de comités in de toekomst beslissen dat een bepaald onderzoek te belangrijk is om niet te worden gepubliceerd.

Hetzelfde geldt voor een aantal doorlichtingen van politiekorpsen die we in de afgelopen periode hebben meegemaakt. Aan het einde van het onderzoek zei de burgemeester dan dat de problemen waren uitgepraat, dankzij de enquête van het comité P bij de politiediensten, de administratie en de burgemeester. Vervolgens meende hij dat het rapport dat gepubliceerd zou worden een aantal elementen bevatte dat opnieuw voor problemen zou zorgen. Die motivering hebben wij bijvoorbeeld in het geval van het politiekorps van Etterbeek gehoord van het comité P. Dat is de juiste toedracht.

Elk parlementslid, om het even of hij lid is van de begeleidingscommissie of niet, kan de minister interpellieren. Als mijn collega's het als hun plicht beschouwen om de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken over bepaalde zaken te ondervragen, dan kunnen zij dat doen.

Ik heb in dit debat het woord gevraagd om te beletten dat men zou beweren dat de comités aan censuur doen, terwijl ik goed weet dat sommige leden ervan dit geenszins zouden doen.

De voorzitter: Mijnheer de minister, sta mij toe uw aandacht te vragen voor de volgende bedenking, alvorens u het woord te geven.

U zegde daarnet dat de APSD reeds in december veiligheidsmaatregelen nam naar aanleiding van het incident dat zich had voorgedaan. Deze veiligheidsmaatregelen kunnen uiteraard in conflict komen met de operationaliteit van bepaalde diensten binnen de APSD. Zij spelen bovendien voor een stuk in de kaart van één van de politiediensten binnen de APSD, die de stelling naar voren bracht dat de APSD niet zozeer

een operationele, doch veeleer een doorgeef functie of een brievenbusfunctie vervult ten opzichte van de diverse politiediensten. Het gaat meer bepaald om informatie van het buitenland naar het binnenland en omgekeerd. Anderen zijn echter de mening toegedaan dat wanneer een vraag uit het buitenland extra positief kan worden beantwoord, men ook operationeel werk moet kunnen uitvoeren.

De minister heeft het woord.

Minister Van Parys: Mijnheer de voorzitter, volgens mij is de situatie zeer duidelijk.

Allereerst behoort het tot de wettelijke bevoegdheid van de minister van Justitie en van zijn collega van Binnenlandse Zaken om te adviseren en niet te publiceren. Wij maakten gebruik van deze wettelijke bevoegdheid om redenen die ik reeds uiteenzette.

Nadien werd evenmin tot publicatie overgegaan, hoewel het mogelijk was. Dus ga ik ervan uit dat men overtuigd was door de volgens mij overigens terechte argumentatie. Immers, als het risico bestaat dat belangrijke feiten niet worden bestraft ingevolge procedureincidenten, mag volgens mij niemand een dergelijk risico lopen. Welnu, in mijn hoedanigheid van minister van Justitie wenste ik dat risico niet te lopen, maar ik moest vaststellen dat anderen dat wel deden.

Vervolgens is het niet de bedoeling om de begeleidingscommissie de informatie te onthouden. De begeleidingscommissie neemt trouwens kennis van de rapporten. Bijgevolg werd volkomen ten onrechte de indruk gewekt dat het de bedoeling was het rapport onder tafel te schuiven, aangezien de commissie die door het parlement wordt aangesteld, sowieso kennis krijgt van het dossier. Ik wens de voorzitter van de begeleidingscommissie, de heer Delathouwer, te danken voor het feit dat hij dit nogmaals duidelijk maakte.

Intern kon men perfect gebruik maken van het document en kon de begeleidingscommissie ten aanzien van de bevoegde ministers alle maatregelen suggereren voor een goede werking van de APSD. Trouwens, wij hebben niet gewacht op de publicatie van wat dan ook; wij moesten optreden.

Vous avez raison, monsieur Deleuze, lorsque vous dites qu'il y avait des motifs de prendre des initiatives en ce qui concerne le SGAP car il existait des problèmes. Les initiatives nécessaires ont été prises en ce qui concerne la structure et la sécurité.

Als men zich dan echter afvraagt of de genomen veiligheidsmaatregelen nadelig zijn voor de operationaliteit van de dienst, is de cirkel rond. Eerst wordt er geïnterpelleerd omwille van het feit dat er onvoldoende veiligheidsmaatregelen worden genomen, maar zodra men bekendmaakt dat er veiligheidsmaatregelen werden genomen, krijgt men de reactie dat de dienst niet meer voldoende operationeel is.

Ik neem aan dat de genomen veiligheidsmaatregelen de operationaliteit van de dienst niet mogen aantasten. Men mag evenwel niet vergeten dat het de operationaliteit van de dienst evenmin ten goede komt wanneer men er zonder meer mag binnen en buiten lopen en er als "de mol" kan functioneren, zoals dat trouwens klaarblijkelijk het geval was in het dossier dat ons thans bezighoudt.

De problematiek is ondertussen uitgeklaard. Het is de verdienste van de interpellanten dat de buitenwereld dankzij hun interpellaties duidelijkheid krijgt over de toestand.

De voorzitter: De heer Karel Van Hoorebeke heeft het woord.

De heer Karel Van Hoorebeke (VU): Mijnheer de voorzitter, dit was een tussentijds verslag. Is het de bedoeling een eindverslag met aanbevelingen op te stellen?

De voorzitter: De minister heeft het woord.

Minister Van Parys: Mijnheer de voorzitter, dit is een vraag voor het parlement. Het gezamenlijk verslag van de comités P en I is een verslag van een orgaan van het parlement. Als voormalig lid van de begeleidingscommissie ken ik de wetgeving terzake relatief goed.

De voorzitter van de begeleidingscommissie is, mijns inziens, beter geplaatst om te antwoorden. Men zou er beter aan doen hem te ondervragen in plaats van de minister van Justitie.

De voorzitter: De heer Robert Delathouwer heeft het woord.

De heer Robert Delathouwer (SP): Mijnheer de voorzitter, de comités hebben autonoom beslist een tussentijds verslag op te stellen. Ter voorbereiding van het jaarverslag hebben de comités de gewoonte een stand van zaken van de hangende dossiers op te maken. Zonder jaarverslag was dit probleem niet opgedoken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Karel Van Hoorebeke aan de minister van Justitie over "de grote achterstand van de politierechtbanken te Brussel" (nr. 1716)

Question orale de M. Karel Van Hoorebeke au ministre de la Justice sur "le grand arriéré des tribunaux de police à Bruxelles" (n° 1716)

De voorzitter : De heer Karel Van Hoorebeke heeft het woord.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik ben in het bezit van een *avis de fixation du tribunal de police/affaires civiles* te Brussel. De fixatie is vastgesteld voor de zitting van 25 juni 2001.

Mijnheer de minister, u hebt wellicht nog voldoende voeling met de baliewereld en de werking van het gerecht om te weten dat een zaak die wordt ingeleid voor de burgerlijke kamer van de politierechtbank reeds een lange voorgeschiedenis heeft.

Het ongeval waarvoor men schadevergoeding vordert, heeft een aantal maanden vroeger plaatsgevonden. In de meeste gevallen probeert men immers eerst tot een minnelijke schikking te komen. Als dit niet lukt, wendt men zich tot de politierechtbank. Tussen de inleiding van de zaak en de fixatie van een pleitdatum zijn eveneens verschillende maanden verstrekken. Tussen het tijdstip van het ongeval en het ogenblik dat men de aanvraag doet, zijn ettelijke maanden, zo niet jaren voorbijgegaan.

Mijnheer de minister, ik moet u er wellicht niet van overtuigen dat de onvrede van de rechtsonderhorige - meestal het slachtoffer - bijzonder groot is als hij verneemt dat de pleitdatum drie jaar later is gefixeerd.

In de Senaat hebt u op een mondelinge vraag terzake summier geantwoord dat u op de hoogte bent van de achterstand en dat een aantal maatregelen werd genomen om die achterstand weg te werken.

- Voorzitter : de heer Van Belle

Ook in Gent kampt men met een steeds groter wordende achterstand. Op dit ogenblik is de fixatiedatum ongeveer 1 jaar later. Voor Gent is dit een uitzonderlijke toestand. Ook in Oudenaarde loopt de achterstand op.

Dit schijnt een fenomeen te zijn dat zich uitstrekt tot andere gerechtelijke arrondissementen.

Sprekend met politierechters en advocaten die veel verkeerszaken pleiten, resulteert in de opmerking dat op het ogenblik dat de politierechtbanken bevoegdheid inzake verkeer kregen - men beoogde de correctionele rechtbanken te ontlasten, wat daarmee ook is gebeurd - men te weinig oog had voor de uitbreiding van het personeelsbestand van de politierechtbanken. Sommigen suggereren geen bijkomende politierechters te benoemen maar de griffiers een gedeelte van het juridisch werk te laten uitvoeren. Door hun beroepservaring in de politierechtbank, zijn zij goed onderlegd in die materie. Sommigen suggereren te werken met referendarissen voor het voorbereiden van de dossiers, zodat de politierechter zich alleen in het vonnis moet verdiepen.

Mijnheer de minister, het is belangrijk dat niet alleen wordt gedacht aan personeelsuitbreiding. Ook moet worden nagedacht over de manier waarop de werking van de rechters kan worden ontlast door ze te laten bijstaan door juridisch ervaren mensen, die een vonnis of een dossier kunnen voorbereiden.

Mijnheer de minister, voor de politierechtbank te Brussel heb ik verwezen naar de Franstalige kamer. Ik veronderstel dat de toestand dezelfde is voor de Nederlandstalige kamer. Welke maatregelen hebt u genomen om die belangrijke achterstand weg te werken ? Kunt u ons cijfers geven over de stand van zaken in de andere gerechtelijke arrondissementen ? Welke maatregelen zult u nemen om ook in de andere gerechtelijke arrondissementen de eventueel groeiende achterstand weg te werken ?

De voorzitter : De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, het probleem van de gerechtelijke achterstand te Brussel waarnaar de heer Van Hoorebeke heeft verwezen, is mij bekend. Trouwens, dit probleem blijkt onder meer uit de gestage toename van het aantal ingeleide zaken.

Ik geef u enkele cijfers. In het eerste trimester : 5 220 strafrechtelijke en 943 burgerlijke zaken; tweede trimester : 5 346 strafrechtelijke en 1 123 burgerlijke zaken; derde trimester : 12 052 strafrechtelijke en 827 burgerlijke zaken. Dat is een ontzettende vaststelling.

Het kader dat uit 7 rechters bestaat, is op dit ogenblik volzet. Er zijn geen vacatures noch specifieke problemen inzake ziekte- of arbeidsongeschiktheid.

De heer De Clerck had reeds een plaats van toegevoegd politierechter gecreëerd. Deze toegevoegde rechter werd inmiddels benoemd tot politierechter. Voor Brussel heb ook ik in twee bijkomende plaatsen van toegevoegd politierechter voorzien. Op dit ogenblik loopt de aanwervingsprocedure voor drie toegevoegde politierechters. Zij zullen hun plaats innemen nadat de aanwervingsprocedure zal zijn beëindigd. De resultaten van het tweetaligheidsexamen zullen binnenkort bekend zijn. Op dat ogenblik zullen wij de laureaten aansporen om te kandideren voor de politierechtbank, zodat de drie plaatsen kunnen worden ingevuld. Een bijkomend aantal van drie magistraten op een kader van zeven moet zonder enige twijfel het probleem helpen oplossen.

U zegt terecht dat er een globale probleem is. De globale kaderuitbreiding waarover in de Kamer werd gestemd, moet een oplossing bieden. Tijdens het Octopusoverleg werd het voorstel over de referendarissen besproken, voorstel dat ook hier van toepassing zou kunnen zijn.

Het werken met referendarissen lijkt mij een mogelijk belangrijk element van bijstand aan magistraten. Zoals u zegt, hoeven er niet altijd bijkomende magistraten te worden aangesteld : indien men de actieve magistraten laat bijstaan door juristen die voorbereidend werk doen als opzoekingen ter voorbereiding van de uitspraak, kan dit een belangrijk hulpmiddel zijn. Ik hoop dat het voorstel inzake referendarissen spoedig in het parlement kan worden ingediend, nadat de Octopuspartners definitief hun goedkeuring hebben gegeven ter afsluiting van de opmerkingen die zij hebben geformuleerd. Zo zou aan dit probleem kunnen worden tegemoetgekomen. Ik ga er dus mee akkoord dat ook de politierechtbank over referendarissen zou moeten kunnen beschikken.

De voorzitter : De heer Karel Van Hoorebeke heeft het woord.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het is een goed teken als u zegt dat het systeem van de referendarissen ook toepasbaar moet kunnen worden geacht voor de politierechtbank. Dit zal u in grote dank worden afgenomen, vermoed ik. Als u beschikt over de cijfers voor Brussel voor het derde

trimester, hebt u zelf gezien hoe spectaculair ze zijn. De vraag is waar al die verkeersongevallen gebeuren, want op jaarbasis is dit een fenomenaal aantal. Ook in andere arrondissementen stijgt dit cijfer alhoewel de verzekeringsmaatschappijen proberen om zo veel mogelijk buiten de rechtszaal om te regelen via minnelijke schikking.

Mijnheer de minister, als de drie toegevoegde rechters in Brussel effectief worden benoemd, hoop ik dat men zal overgaan tot herverdeling van de reeds toegekende gefixeerde zaken. Dit moet vermijden dat nieuwe zaken vroeger worden behandeld dan zaken die in 2001 werden gefixeerd. Indien u die boodschap zou kunnen overbrengen, lijkt mij dat wel wenselijk.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Frans Lozie aan de minister van Justitie over "de toekomst van de commissaris-generaal van de gerechtelijke politie en zijn huidige optreden op het commissariaat-generaal" (nr. 1724)

Question orale de M. Frans Lozie au ministre de la Justice sur "l'avenir du commissaire général de la police judiciaire et son actuel comportement au sein du commissariat général" (n° 1724)

De voorzitter : De heer Frans Lozie heeft het woord.

De heer **Frans Lozie** (ECOLOGALEV): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, uw voorganger slaagde er niet in een regeling te treffen met de heer De Vroom over diens voortijdig ontslag uit het ambt van commissaris-generaal van de gerechtelijke politie. Het verhaal is bekend.

Recent verschenen in de pers berichten dat betrokkene weldra met pensioen zou gaan. Kunt u mij meedelen of er reeds concrete afspraken met betrokkene bestaan over vervroegde pensionering of vertrek uit de huidige functie? Dit is niet onbelangrijk, maar er is meer.

Langs verschillende kanten verneem ik dat betrokkene in zijn huidige functie eerder arbitrair en partijdig optreedt bij het evalueren van leden van de gerechtelijke politie die thans voor promotie in aanmerking komen. Er worden een aantal onbegrijpelijke cijfers ter waardering toegekend. De evaluatie van de commissaris-generaal

is gebaseerd op een vier- of vijftal criteria, waarop een beoordelingscijfer moet worden gegeven van nul tot vijf. Daarbij zouden mensen met een voortreffelijke staat van dienst enkele keren nul hebben gekregen op een onderdeel van hun evaluatiedossier, wat er echter niet toe leidt dat de evaluatie als geheel slecht zou worden. Daardoor valt dit ook niet op. Toch lijken dergelijke cijfers bedenkelijk. Als mijn informatie juist is, gaat het hier over plichtsgetrouwe onderzoekers die echter ook plichtsgetrouw zijn geweest in een aantal delicate dossiers, wat achteraf voor een aantal problemen heeft gezorgd, onder meer tegenover de betrokken commissaris-generaal.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van deze vrij opvallende evaluatiecijfers? Beschikt u over de mogelijkheid om de objectiviteit en de beroepsernst van de betrokken commissaris-generaal te controleren? Als men in overheidsdiensten door een directe overste wordt geëvalueerd, heeft men het recht commentaar te leveren op die evaluatie. Als men ook niet akkoord gaat met de eindevaluatie kan men zich richten tot een hiërarchische meerdere. In dit geval gaat het evenwel om het hoogste niveau, namelijk de commissaris-generaal.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie: Mijnheer de voorzitter, de heer De Vroom heeft mij via een aangetekende brief van 30 september 1998 laten weten dat hij, in toepassing van het koninklijk besluit van 22 juni 1998 tot invoering van een tijdelijke regeling van verlof voorafgaand aan de pensionering voor bepaalde gerechtelijke officieren en agenten bij de parketten, vraagt met ingang van 1 maart 1999 van deze maatregel te kunnen genieten. Het gaat hier om een zogenaamde "one shot"-maatregel.

Gelet op het feit dat de heer De Vroom aan de gestelde voorwaarden voldoet, werd aan zijn verzoek voldaan bij ministerieel besluit van 14 oktober 1998. Op dit verzoek kan luidens artikel 1 van het koninklijk besluit naderhand niet meer worden teruggekomen zodat het vaststaat dat de heer De Vroom in verlof vertrekt op 1 maart 1999 en ambtshalve zal worden gepensioneerd op 1 maart 2000. Het is zelfs zo dat de heer De Vroom in dezelfde brief heeft laten weten dat hij nog een aantal verlofdagen wenst op te nemen zodat zijn effectieve vertrek uit het commissariaat-generaal wellicht vóór de voorziene datum van 1 maart 1999 zal plaatshebben. Ik wil er ook nog op

wijzen dat het college van procureurs-generaal en de eerste advocaat-generaal die werd aangeduid om het commissariaat-generaal van de gerechtelijke politie op te volgen, de vereiste maatregelen zullen treffen om de continuïteit van de dienst te verzekeren.

Wat de evaluatie van de leden van de gerechtelijke politie betreft, moet de commissaris-generaal een evaluatie maken van de gerechtelijke officieren en agenten. De officier waarover u het had, kreeg van de heer De Vroom inderdaad een beoordelingscijfer "nul" daar waar de directe overste van de betrokken officier een cijfer "een" had toegekend. Het ging hier over de beoordelingsfactor "oordeel en relativeringsvermogen".

De betrokken officier werd hiervan in kennis gesteld en heeft zijn opmerkingen kunnen laten gelden. In de totale telling komt de officier daardoor terecht in de beoordelingscategorie "goed" in plaats van "zeer goed". U moet wel weten dat de procedure die is voorzien in het betreffende koninklijk besluit verschillende garanties inbouwt tegen willekeur of bepaalde interventies.

- Voorzitter : de heer Verwiltghen

De commissaris-generaal is niet de enige die de personeelsleden beoordeelt. Eerst en vooral is er de evaluatie door de gerechtelijke officier die de onmiddellijke hiërarchische meerdere is van het betrokken personeelslid. Wanneer de gegadigde voor de bevordering gedetacheerd is naar het commissariaat-generaal, volgt op de evaluatie van de commissaris-generaal een evaluatie door de officier die het bevel voert over de brigade waar de betrokkene zijn administratieve standplaats heeft. Bovendien moeten de evaluaties worden opgemaakt aan de hand van een rooster met evaluatiecriteria, overeenkomstig het ministerieel besluit van 6 juli 1998. Daarenboven moeten de evaluaties afdoende worden gemotiveerd, waarna ze ter kennis worden gebracht van het personeelslid. In laatste instantie brengt de procureur des Konings van het ambtsgebied waarin de betrekking vacant is, een gemotiveerd advies uit over de wijze van dienen, het rendement, de beroepsbekwaamheid en de persoonlijkheid van de kandidaten. Dit advies kan afwijken van de bovengenoemde evaluaties. In dit geval moet hij uitdrukkelijk de reden aangeven. In ieder geval is hij daarin volkomen vrij en heeft hij daarvoor de bevoegdheid.

Wanneer het advies van de procureur des Konings negatief is, kan de gegadigde voor de bevordering daartegen beroep aantekenen bij het

zognaamde comité tot regeling van de gerechtelijke politie bij de parketten. Iedere gegadigde voor een bevordering kan trouwens binnen de tien dagen in een nota die bij het dossier wordt gevoegd, alle opmerkingen op het advies of de evaluaties formuleren die hij nuttig oordeelt.

Het is precies op het advies van de procureur des Konings van het ambtsgebied waarin de betrekking vacant is, dat de minister van Justitie zich baseert vooraleer een kandidaat te bevorderen of zijn bevordering te weigeren. Dit maar om aan te tonen dat de evaluatie waarover de heer Lozie het had, slechts een element is in een hele procedure, waartegenover nog heel wat andere factoren kunnen worden geplaatst. Ze is dus geenszins doorslaggevend.

De voorzitter : De heer Frans Lozie heeft het woord.

De heer Frans Lozie (ECOLOGALEV) : Mijnheer de voorzitter, ik ben verheugd over het concrete antwoord van de minister. Daaruit blijkt alleszins dat de rechten van de verdediging bij evaluaties worden gewaarborgd.

Niettemin blijft de vaststelling dat een evaluatie wordt gemaakt door een personeelslid op het einde van zijn dienstperiode. Overigens gaat het daarbij niet om één enkel dossier; ik heb er nog een tweede met dezelfde kenmerken, dat ik hem in de loop van de week zal bezorgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Frans Lozie aan de minister van Justitie over "de positie van een geschorst lid van de gerechtelijke politie binnen het commissariaat-generaal van de gerechtelijke politie te Brussel" (nr. 1725)

Question orale de M. Frans Lozie au ministre de la Justice sur "la position d'un membre suspendu de la police judiciaire au sein du commissariat général de la police judiciaire à Bruxelles" (n° 1725)

De voorzitter : De heer Frans Lozie heeft het woord.

De heer Frans Lozie (ECOLOGALEV) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag betreft een dossier dat al lang

aansleept. Omwille van een aantal lopende gerechtelijke procedures werd een commissaris van de gerechtelijke politie tijdelijk een administratieve functie bij het commissariaat-generaal van de gerechtelijke politie te Brussel toegewezen. Op vroegere vragen en interpellaties in dit verband heeft de minister geantwoord dat het werkelijk een administratieve taak betrof. Maar intussen schijnt de man in kwestie gelast te zijn met de opmaak van een veiligheidsplan voor de diensten in het gebouw waarin het commissariaat-generaal en de 23ste nationale brigade van de gerechtelijke politie zijn gevestigd.

Merkwaardig is dat zijn bureau zich niet bevindt in de vleugel van het commissariaat-generaal waaronder hij ressorteert, maar in die van de nationale brigade.

Hoewel die twee vleugels slechts gescheiden zijn door een gang is er toch een duidelijk onderscheid tussen beide afdelingen. Bovendien zou hij uit hoofde van zijn functie - het opstellen van een veiligheidsplan - in de mogelijkheid zijn zich met een badge toegang te verschaffen tot de burelen van de leden van de nationale brigade.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van deze concrete situatie? Acht u het verantwoord dat betrokkene toegang heeft tot de lokalen van de leden van de nationale brigade van de gerechtelijke politie in zijn hoedanigheid van administratieve kracht bij het commissariaat-generaal? Gaat u akkoord met deze aanpak van de commissaris-generaal, die heeft beslist waar deze persoon zou terechtkomen en welke taken hem zouden worden toebedeeld?

De voorzitter : De minister heeft het woord.

De heer Van Parys, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, betrokkene werd in april 1997 door mijn voorganger Stefaan De Clerck preventief geschorst voor de duur van een maand, omwille van het gerechtelijk onderzoek dat met betrekking tot zijn persoon werd gevorderd. Zoals ik reeds diverse malen heb gezegd in antwoord op de vragen en interpellatie die hierover werden gehouden, werd beslist betrokkene geen gerechtelijke taken meer op te dragen, aangezien een gerechtelijk onderzoek werd gevorderd. Vanaf 6 oktober 1998 werd hem een louter administratieve taak op het commissariaat-generaal toevertrouwd. In het kader hiervan werd hem opgedragen een veiligheidsplan voor de nieuwe lokalen van het commissariaat-

generaal op te stellen. Op 23 november 1998 heeft betrokkene, na zich kenbaar te hebben gemaakt bij de officier met nachtdienst - zoals overigens is voorgeschreven - een controleonde uitgevoerd teneinde na te gaan of de veiligheidsvoorschriften goed werden toegepast en of deze voorschriften niet dienden te worden bijgesteld. Daarvan werd een verslag bezorgd aan de hiërarchische oversten.

Betrokkene heeft geen vrije toegang tot de lokalen van de onderzoekers van de BNB maar wel, zoals elk dienstlid, tot die plaatsen die ook voor de andere leden van de dienst toegankelijk zijn. Er zijn uiteraard geen specifieke maatregelen ten opzichte van hem genomen. Hij is met andere woorden onderworpen aan dezelfde regels van toegang als elk ander personeelslid van de gerechtelijke politie dat geen deel uitmaakt van de nationale brigade.

Mijns inziens stelt zich geen probleem met de thans geldende regels. De eerste advocaat-generaal die namens het college van procureurs-generaal het toezicht heeft op het commissariaat-generaal meldt mij dat betrokkene alleen louter administratieve taken uitvoert en dat de wijze waarop hij dat doet niet voor enige kritiek vatbaar is.

De voorzitter : De heer Frans Lozie heeft het woord.

De heer Frans Lozie (ECOLOGALEV) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik neem er nota van dat betrokkene zich eenmalig toegang heeft kunnen verschaffen tot de lokalen van de nationale brigade en dat hiervan verslag werd opgemaakt.

Minister Van Parys : Dit gebeurde in de mate dat de veiligheidsvoorschriften niet zouden zijn nageleefd. Als men de deur openlaat, kan men uiteraard een lokaal binnengaan.

De heer Frans Lozie (ECOLOGALEV) : In het kader van zijn controleopdracht heeft hij zich ook toegang verschaft tot de lokalen die gesloten waren. Hij had uiteraard geen toegang tot het meubilair waarin dossiers bewaard worden en die vergrendeld zijn. Dat lijkt me voor de hand te liggen, zo niet zouden een aantal regels flagrant zijn geschonden. Hij heeft zich echter niet alleen toegang kunnen verschaffen tot de lokalen waarvan de deur open was, maar hij was ook in de mogelijkheid zich toegang te verschaffen tot de lokalen waarvan de deuren op dat ogenblik gesloten waren.

Uit het antwoord van de minister meen ik alleszins te kunnen opmaken dat het administratieve veiligheidsplan van het

Atriumgebouw dat de betrokkene moest uitwerken, inmiddels is afgerond en dat hij dus geen enkele reden meer heeft noch over enige vergunning beschikt om die lokalen opnieuw te betreden.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Ignace Van Belle aan de minister van Justitie over "het ministerieel besluit tot vaststelling van het huishoudelijk reglement betreffende de organisatie van de vergelijkende examens en examens voor de werving en de loopbaan van de leden van de griffies en van de parketsecretariaten en van het personeel van de griffies en parketsecretariaten" (nr. 1729)

Question orale de M. Ignace Van Belle au ministre de la Justice sur "l'arrêté ministériel fixant le règlement d'ordre intérieur relatif à l'organisation des concours et des examens en vue du recrutement et de la carrière des membres des greffes et des secrétariats des parquets et du personnel des greffes et des secrétariats des parquets" (n° 1729)

De **voorzitter** : De heer Ignace Van Belle heeft het woord.

De heer **Ignace Van Belle** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, op 1 december 1998 werd in het *Belgisch Staatsblad* het ministerieel besluit gepubliceerd tot vaststelling van het huishoudelijk reglement betreffende de organisatie van de vergelijkende examens en examens voor de werving en de loopbaan van de leden van de griffies en van de parketsecretariaten en van het personeel van de griffies en van de parketsecretariaten. Artikel 15 van hoofdstuk 4 van het ministerieel besluit bepaalt : "Plaats, datum en uur van de examenzittingen worden door de secretaris van het examen per brief meegedeeld aan de representatieve vakbonden." Graag hadden we van de minister vernomen of het de bedoeling is de plaats, de datum en het uur enkel en alleen aan deze vakbonden mee te delen. Indien dit het geval is zullen alleen de leden van deze erkende vakbonden weet hebben van de examens. Is er in andere publiciteitsverplichtingen voorzien ? Zo ja, dewelke ? Zou het in het kader van de hervormingen van onze Justitie niet beter zijn te voorzien in een algemene publiciteitsverplichting die voor iedereen toegankelijk is ? Is artikel 15 van

het ministerieel besluit eigenlijk niet in strijd met de geest van het Octopusakkoord en met de depolitisering van onze hoven en rechtbanken ?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, het ministerieel besluit van 23 november 1998 waaraan de heer Van Belle refereert, werd genomen tot uitvoering van het koninklijk besluit van 20 november 1998 betreffende de vergelijkende examens en examens voor de werving en de loopbaan van de leden van de griffies en van de parketsecretariaten en van het personeel van de griffies en van de parketsecretariaten. Dit besluit werd eveneens gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 1 december 1998. Artikel 15 van voormeld ministerieel besluit bepaalt inderdaad dat plaats, datum en uur van de examenzitting door de secretaris van het examen per brief worden meegedeeld aan de representatieve vakbonden. Dit artikel vormt de uitvoering van artikel 4 van het koninklijk besluit van 20 november 1998. Dit artikel bepaalt dat de afgevaardigden van de representatieve vakorganisaties de examenzittingen mogen bijwonen. Tevens mogen zij als waarnemer aanwezig zijn op de mondelinge proeven. Ik moet u erop wijzen dat deze vorm van externe controle eveneens voorzien is voor alle andere examens van het openbaar ambt. Dit vindt zijn oorsprong in artikel 14 van het koninklijk besluit van 28 september 1984 tot uitvoering van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel. Dit artikel verzekert de vertegenwoordiging van de representatieve vakbonden bij examens. Wat de bekendmaking van de examens betreft, deze wordt geregeld bij artikel 6 van het koninklijk besluit van 20 november 1998. Dit artikel bepaalt dat elk vergelijkend examen en examen bij wege van een bericht in het *Belgisch Staatsblad* tenminste één maand voor de opening van de zitting moet worden aangekondigd. Zo werden in het *Belgisch Staatsblad* van 1 december jongstleden de examens aangekondigd van kandidaat-griffier, kandidaat-secretaris en van bemiddelings- en maatschappelijk assistent. De aankondiging vermeldt de periode waarin het examen doorgaat, naast de voorwaarden tot deelname en de wijze van inschrijving.

Na het afsluiten van de inschrijvingsperiode worden de kandidaten die aan de voorwaarden voldoen, individueel schriftelijk op de hoogte gebracht van de exacte datum waarop het examen zal doorgaan.

Ik denk dat het artikel 15 van het ministerieel besluit van 23 november 1998 in de lijn ligt van alle andere examens die in het openbaar ambt worden georganiseerd en ik zie geen reden om op dat vlak voor Justitie anders te oordelen dan voor andere sectoren van het openbaar ambt.

De **voorzitter** : De heer Ignace Van Belle heeft het woord.

De heer **Ignace Van Belle** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor dit antwoord. Gelukkig worden niet alleen de vakbonden verwittigd, maar verschijnt ook een mededeling in het *Belgisch Staatsblad* en wordt bovendien een individuele mededeling gedaan per kandidaat.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

- Voorzitter : de heer Van Belle

Interpellatie van de heer Marc Verwilghen tot de minister van Justitie over "de internationale parentale ontvoeringen" (nr. 2152)

Interpellation de M. Marc Verwilghen au ministre de la Justice sur "les enlèvements parentaux internationaux" (n° 2152)

De **voorzitter** : De heer Marc Verwilghen heeft het woord.

De heer **Marc Verwilghen** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn interpellatie gaat uit van een actuele toestand, die voor de betrokkenen bijzonder schrijnend is. Het gaat om de ontvoering van kinderen die meestal uit een gemengd huwelijk - van een Belg of een Belgische met een vreemdeling of vreemdelinge - zijn gesproten en waar nadien, bij de echtscheidingsprocedure of bij de feitelijke scheiding, ernstige moeilijkheden ontstaan bij de uitoefening van het hoederecht of het bezoekrecht, ook al zijn die termen ondertussen geëvolueerd naar "ouderlijk gezag" en "persoonlijk contact".

Mijn interpellatie is eigenlijk gebaseerd op een positieve instelling, namelijk de vraag wat wij kunnen doen om de situatie van de betrokkenen te verbeteren. Bij wijze van uitgangspunt situeer ik u even de bestaande toestand.

Een belangrijke bevoegdheid werd toegekend aan het ambt van de minister van Justitie op het ogenblik dat een kind niet wordt aangeboden. Ik heb vastgesteld dat terzake een drievoudige wettelijke basis bestaat.

Ofwel is er een internationale overeenkomst tussen België en het land van herkomst van de andere ouder, ofwel is er een internationaal verdrag dat door verschillende landen, waaronder België en het betrokken land, is ondertekend, ofwel gaat het over een protocol.

In de realiteit wordt de bevoegdheid, die u als minister van Justitie toekomt, uitgeoefend door het Bureau voor Internationale Rechtshulp in Strafzaken, die de vereiste stappen zet.

Ik zal mij in de eerste plaats toespitsen op een probleem dat rijst wanneer men met een soort protocol werkt en een gemengde commissie tot stand brengt. Twee voorbeelden zullen mijn aandacht gaande houden, namelijk de gemengde commissie België-Marokko en de gemengde commissie België-Tunesië. Wij weten dat die commissies zijn samengesteld uit een aantal leden van het departement van Justitie, maar ook uit een aantal leden van Buitenlandse Zaken. Nu blijkt dat de oplossing, die moet worden gegeven ingeval van een internationale ontvoering, meer bepaald wanneer het erop aankomt dat de ouder zijn kind terug onder zijn hoede wenst te krijgen, erg wordt bemoeilijkt wanneer door de overheid van het vreemde land niet de nodige medewerking wordt verleend. In een aantal gevallen gaat men zelfs zo ver een ouder, die ingevolge een uitspraak in kracht van gewijsde het hoederecht over het kind had bekomen, voor een dilemma te plaatsen, zeggende: "Indien u uw kind nog wil zien, zou u eigenlijk afstand moeten doen van uw ouderlijk gezag en zou u zich moeten tevreden stellen met een "persoonlijk contact", met andere woorden, met een bezoekrecht.

In een bepaald geval was het nog schrijnender, omdat de plaatselijke politiedienst geen enkele inspanning had willen doen om de dader ertoe te brengen het kind af te geven. Bepaalde ouders hadden zelfs de indruk dat men niet naar hen luisterde en met hun rechten geen rekening wilde houden. Meer zelfs, in bepaalde omstandigheden konden de ouders zich niet van de indruk ontdoen dat een aantal diplomatieke, economische, of financiële belangen van België primeerden en heeft men, tegen de beslissing van de

rechtbank in, geprobeerd de ouders er toch toe aan te zetten afstand te doen van het hoederecht dat ze nochtans van de rechtbank hadden bekomen.

Mijnheer de minister, ik heb dan ook een hele reeks vragen, meer bepaald over de feiten in verband met de gemengde commissies België-Marokko en België-Tunesië. Ten eerste, zijn deze gemengde commissies ontstaan als gevolg van wederkerige contacten tussen België, Marokko en Tunesië of op basis van protocollen?

Ten tweede wil ik graag weten hoe de gemengde commissies zijn samengesteld. Wie maakt er deel van uit? Zijn dat alleen leden van de departementen Justitie en Buitenlandse Zaken? Zijn er soms ook andere personen bij betrokken? Als dat niet het geval is, waarom gebeurt dat dan niet? Ik zal u straks ter zake een voorstel doen.

Ten derde, wanneer komen deze gemengde commissies samen? Gebeurt dit geregeld of eerder uitzonderlijk? Wat doet men als er zich tussen twee vergaderingen in belangrijke incidenten voordoen? Vooral in het geval van hoogdringendheid willen de ouders graag weten wanneer de vergaderingen doorgaan, of ze erbij aanwezig kunnen zijn en of hun raadsman inzage kan krijgen van de dossierstukken. U begrijpt dat de ouders op dat vlak heel wat onopgeloste vragen hebben. Mijnheer de minister, ik ben hier niet voor honderd procent zeker van, maar ik heb gehoord dat de gemengde commissie België-Marokko voor het laatst heeft vergaderd in januari 1997, bijna twee jaar geleden. De ouders die het slachtoffer werden van deze situatie hebben zowel uw voorganger als u een aantal brieven geschreven om deze wantoestand terecht aan te klagen. Zij beklagen zich echter over het feit dat zij geen antwoord hebben ontvangen, noch van uw voorganger, noch van u. Is dit correct? Kunt u ons op dit punt meer duidelijkheid verschaffen?

Op het terrein moeten wij een aantal lessen trekken uit deze problematiek. De ouders die het slachtoffer werden van deze situatie vragen of het mogelijk is om meer doorzichtigheid te creëren. Dit heeft betrekking op de samenstelling van de commissie en haar eventuele uitbreiding met een aantal magistraten of actoren van Justitie die de problematiek wellicht een juridisch karakter kunnen geven, eerder dan het diplomatiek, economisch of financieel belang van een land te laten primeren. Het gaat hier immers om uiterst pijnlijke aangelegenheden. Zij vragen ook of het mogelijk is om met betrekking tot de ouderlijke ontvoering

van uw ambt cijfers te bekomen over het aantal feiten evenals een inventaris van de oplossingen. In hoeveel gevallen heeft de tussenkomst tot een positief gevolg geleid en hoeveel keer heeft ze niet geholpen? Zij willen dat graag weten omdat ons land binnenkort de conventie van Den Haag zal goedkeuren die meer rechten verleent aan kinderen die het slachtoffer werden van parentale ontvoering.

Mijnheer de minister, op een bepaald ogenblik kan het ook nodig zijn om ter plaatse hulp in te roepen. Als de ouders zich in het buitenland aanbieden om hun kinderen terug te halen, botsen zij vaak op onbegrip van de plaatselijke autoriteiten. Misschien kan men daar via de minister van Buitenlandse Zaken orde in scheppen.

Tot slot zijn er een aantal opmerkingen over het opsporings- en vervolgingsbeleid in deze materie. Ook op dat vlak moest ik vaststellen dat de ouders met zeer ernstige problemen geconfronteerd worden. Men vertelde mij dat er in de loop van 1997 bij de politiediensten te Brussel een gespecialiseerde groep bestond die zich met dit soort zaken bezighield. Waarschijnlijk is Brussel de stad waar de meeste slachtoffers van parentale ontvoeringen een klacht indienen. Waarom heeft men de werkzaamheden van deze onderzoeksgroep beëindigd?

De volgende vraag is of er inderdaad geen uniform vervolgingsbeleid bestaat. Immers, het parket inzake internationale ontvoeringen geeft zich bijna onmiddellijk gewonnen omwille van de moeilijkheidsgraad, terwijl andere parketten een bepaald parcours trachten te volgen, onder meer via de internationale rechtshulp bij strafzaken.

Er wordt aangedrongen op een uniform vervolgingsbeleid en op het totstandkomen van een gespecialiseerde kern die in staat is het hoofd te bieden aan dergelijke verwerpelijke misdrijven die voor de ouders wellicht hetzelfde effect hebben dan ontvoeringen van kinderen in andere omstandigheden.

Hoewel ik absoluut geen voorstander ben van strengere straffen, kan misschien toch worden overwogen om artikel 369bis van het Strafwetboek in die zin aan te passen. Immers, de bepaalde straffen zijn dermate weinig afschrikkend in vergelijking met de ons omringende landen, dat ouders van kinderen die in België verblijven er als het ware alle belang bij hebben die kinderen uit ons land weg te nemen. Zij weten ook dat de kans op vervolging miniem is en dat, in het geval er toch wordt vervolgd, de straffen eerder mild zijn.

Mijnheer de minister, niet alleen de betrokken ouders, maar ook de mensen op het terrein bekommeren zich om deze situatie. Allen zijn van mening dat de gemengde commissies op een meer verrijnde en doorzichtige manier moeten werken en dat een uniformisering van het straf- en vervolgingsbeleid misschien wel de juiste aanpak is om het hoofd te kunnen bieden aan dergelijke misdrijven, waarmee wij steeds meer worden geconfronteerd.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, de heer Verwilghen wees terecht op een probleem dat inderdaad verregaande gevolgen kan hebben, in de zin dat gezinnen en families erdoor kunnen worden uiteengerukt.

De problematiek omtrent de internationale ontvoering van kinderen wordt op rechtelijk vlak geregeld door het Europees Verdrag van Luxemburg van 20 mei 1980 betreffende de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen.

Op 10 augustus laatstleden werd door het parlement het Verdrag van 's Gravenhage van 25 oktober 1980 goedgekeurd betreffende de rechtelijke aspecten van internationale ontvoeringen van kinderen. Dit verdrag zal in werking treden begin april 1999.

Het Verdrag van Luxemburg voorziet in hoofdzaak in een vorderinghoudende erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen betreffende het hoederecht en het bezoekrecht, terwijl het Verdrag van 's Gravenhage voorziet in de vorderingen gericht op de teruggave van kinderen die onrechtmatig zijn overgebracht of ongeoorloofd worden vastgehouden tegen de wil van de persoon aan wie het hoederecht is toevertrouwd. Dit laatste legt de nadruk op de onmiddellijke terugkeer van het kind naar de staat waar het zijn gewone verblijfplaats heeft en veronderstelt niet noodzakelijk het bestaan van een beslissing inzake de hoede.

De betrekkingen tussen staten worden op dit bijzondere vlak geregeld aan de hand van de zogenaamde gespecialiseerde centrale autoriteit. De centrale autoriteit voor België is het ministerie van Justitie.

Sedert de inwerkingtreding van het Verdrag van Luxemburg in 1985 behandelde het ministerie van Justitie ongeveer vierhonderd dossiers. De inwerkingtreding van het Verdrag van 's

Gravenhage, die zal ingaan op 1 april 1999, wordt thans voorbereid door een werkgroep Justitie-Binnenlandse Zaken die later zal worden uitgebreid met externe partners, zoals *Child Focus*, afgevaardigden van de gemeenschappen en de verenigingen voor de rechten van het kind.

Het protocolakkoord tussen België en Marokko dat op 29 april 1981 te Rabbat werd ondertekend, stelt een raadgevende commissie in burgerlijke zaken in. Tussen België en Tunesië werd op 27 april 1989 een dergelijk protocol ondertekend.

De protocols strekken tot een verhoogde samenwerking tussen de regeringen van de beide staten in burgerlijke zaken, inzonderheid inzake de status en de bekwaamheid van personen, en het familierecht. De raadgevende commissies kunnen kennis nemen van individuele dossiers inzake betwistingen met betrekking tot het persoonlijk statuut, onder meer het hoede- en bezoekrecht. De raadgevende commissies hebben geen dwingende bevoegdheid. Ik kom hierop later terug.

De delegaties van de beide staten zijn samengesteld uit vertegenwoordigers van de departementen van Justitie en Buitenlandse Zaken. Het voorzitterschap wordt waargenomen door een ambtenaar van het departement van Justitie. De protocols bepalen dat de commissie eenmaal per jaar bijeenkomt, afwisselend in Brussel en Rabbat of Tunis.

Sinds de protocolakkoorden werden afgesloten, heeft de Belgisch-Marokkaanse commissie 11 maal vergaderd. Het is correct dat deze commissie voor het laatst is bijeengekomen in januari 1997. Er is een bijeenkomst gepland eind december 1998 of ten laatste begin januari 1999. De Belgisch-Tunesische commissie heeft 7 maal vergaderd. De laatste bijeenkomst dateert van oktober 1998.

Met Tunesië is overeengekomen minstens tweemaal per jaar een plenaire vergadering bijeen te roepen. De beheerders van de dossiers moeten halfjaarlijks vergaderingen beleggen.

De dossiers worden beheerd door de Belgische, Marokkaanse en Tunesische departementen van Justitie. Als het nodig is, wordt via het departement van Buitenlandse Zaken om bijstand van onze diplomatieke vertegenwoordigers in Marokko en Tunesië verzocht.

Sinds 1984 heeft de Belgisch-Marokkaanse raadgevende commissie 43 dossiers beheerd, de Belgisch-Tunesische commissie heeft 45 dossiers behandeld.

Alhoewel de departementen van Justitie en Buitenlandse Zaken conform de wetgeving op de privacy steeds het principe hebben gehuldigd dat de dossiers met de nodige discretie moeten worden behandeld, is de werking van de raadgevende commissies doorzichtig.

Als verantwoordelijke voor het dagelijks beheer van de dossiers neemt het departement van Justitie geregeld schriftelijk of telefonisch contact op met de ouders en de advocaten. Op hun verzoek worden ze op het departement ontvangen door ambtenaren van de dienst Internationale rechtshulp in burgerlijke zaken.

Mijnheer Verwilghen, als er individuele klachten zijn in de dossiers waarnaar u hebt verwezen, dring ik erop aan mij de gegevens mee te delen zodat ik de bevoegde ambtenaren op de problemen kan wijzen. De diensten delen mij mee dat ze alles doen om de mensen behoorlijk te ontvangen en in te lichten.

Als het nodig is, worden de zaken aan de Marokkaanse en Tunesische autoriteiten voorgelegd. Er wordt een tijdschema opgesteld. De ouders worden ingelicht over de resultaten van de stappen die men in het buitenland heeft ondernomen. Als de ouders naar Tunesië of Marokko reizen om hun kinderen te ontmoeten of op te halen, worden ze door leden van onze ambassade bijgestaan.

Op de volgende vergadering van de Belgisch-Marokkaanse commissie, uiterlijk begin 1999, zal de problematiek betreffende drie bilaterale overeenkomsten worden besproken die op 15 juli 1981 te Rabat zijn ondertekend. Deze overeenkomsten zijn belangrijk omdat ze onder meer betrekking hebben op de overeenkomst betreffende het huwelijk en de ontbinding ervan, ook inzake de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen op het vlak van de verplichting tot levensonderhoud, en ten slotte op de overeenkomst inzake de uitvoering van het hoederecht en van het bezoekrecht. Ook dit is een element van die bilaterale overeenkomsten van 1951.

Op het gebied van de internationale ontvoering van kinderen, bestaat er tot nu toe geen overeenkomst met Tunesië. Beide staten zouden in de nabije toekomst moeten worden verbonden door de Belgisch-Tunesische overeenkomst van 27 april 1989 inzake de problematiek van de rechtshulp in burgerlijke zaken en in handelszaken.

Ik wijs erop dat de relatieve doeltreffendheid van deze commissies, inzonderheid de Belgisch-Marokkaanse, vooral te maken heeft

met het feit dat hun optreden niet dwingend is. Wij stellen vast dat de nagestreefde minnelijke regeling dikwijls onmogelijk wordt gemaakt door de onverzettelijke wil van de ontvoerende ouder ter plaatse, die over het algemeen de vader is. Het zal misschien noodzakelijk zijn na te gaan of die commissies geen dwingende maatregel kunnen laten opleggen, zodat wij efficiënter kunnen optreden. Het blijft een poging tot minnelijke tussenkomst, waarbij de autoriteiten van de civiele staten kunnen tussenbeide komen, maar waarbij men niets dwingend kan opleggen. Wij moeten daarover nadenken en nagaan of het geen instrumenten van dwingende aard kunnen worden.

De vraag over de onderzoeksequipe kan ik niet beantwoorden. U zei dat ze vorig jaar zou zijn ontbonden. Ik heb er geen concrete gegevens over, maar ik ben graag bereid de nodige gegevens op te vragen en ze u te bezorgen. Ik ben ook bereid het probleem voor te leggen aan het college van procureurs-generaal met het oog op het tot stand brengen van een uniform vervolgingsbeleid. Coördinatie is noodzakelijk. Het moet ellendig zijn vast te stellen dat men geen contacten kan krijgen met kinderen waarop men bepaalde rechten terecht kan laten gelden.

De voorzitter: De heer Marc Verwilghen heeft het woord.

De heer Marc Verwilghen (VLD): Mijnheer de voorzitter, de minister heeft gedetailleerd geantwoord op de reeks vragen die hem werden gesteld. Zijn antwoord zal verhelderend zijn voor een aantal ouders die in deze situatie verkeren. Laten wij dat vooral niet onderschatten. Zo is er momenteel het verschrikkelijke geval van de drie jonge kinderen Coraline, Jim en Samuel Limes die door hun moeder werden ontvoerd naar Kenya, waar de problemen veel groter zijn omdat wij daar niet beschikken over een protocol, laat staan over een overeenkomst die ons toelaat de nodige maatregelen te nemen.

Mijnheer de minister, ik juich toe dat voor de organisaties die zich bezighouden met de rechten van het kind, ook voor Child Focus, een rol is weggelegd. Dat kan alleen voordelen bieden.

Bepaalde protocollen zouden een meer dwingende waarde moeten krijgen. De minister is niet blind voor het probleem. Integendeel, in het internationaal overleg, dat naar ik aanneem voor een groot gedeelte de buitenlandse politiek van deze regering uitmaakt, moet naar een oplossing worden gezocht.

Indien wij erin zouden slagen het strafbeleid voor dit soort van materies door het college te laten bepalen, dan wordt ongetwijfeld de juiste weg gekozen, mede in uitvoering van de aanbevelingen van diverse parlementaire onderzoekscommissies. Ik meen dat de minister van Justitie noch ikzelf daar iets op tegen kunnen hebben.

Ik zou nog een laatste opmerking willen maken. U hebt mij gevraagd om eventuele klachten over te maken, maar uit discretie voor de families die contact met mij hebben opgenomen, kan ik daar niet onmiddellijk op ingaan. Indien zij mij hun fiat geven, zal ik u dit schriftelijk melden in de hoop dat dit probleem in de toekomst kan worden opgelost.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

- Voorzitter: de heer Verwilghen

Interpellation de M. Joseph Arens au ministre de la Justice sur "la participation financière des fabriques d'église à l'embellissement des bâtiments" (n° 2160)

Interpellatie van de heer Joseph Arens tot de minister van Justitie over "de financiële bijdrage van de kerkfabrieken aan de verfraaiing van kerkgebouwen" (nr. 2160)

Le président: La parole est à M. Joseph Arens.

M. Joseph Arens (PSC): Monsieur le président, monsieur le ministre, ma question concerne l'intervention financière des fabriques d'église par le biais de la vente de leurs biens en vue de l'embellissement de bâtiments.

Je vous exposerai la situation d'une commune particulière, qui compte treize églises pour 4000 habitants. Elle intervient dans la gestion des frais courants des fabriques d'église à raison de plus ou moins 3% de son budget ordinaire. A partir de son budget extraordinaire, la commune s'occupe de tous les travaux de sécurité, de stabilité, d'étanchéité et de chauffage.

Face aux efforts importants consentis par le budget communal, plusieurs conseils de fabriques d'église souhaitent vendre certains terrains, souvent terrains à bâtir, pour pouvoir consacrer le produit de ces ventes à l'embellissement intérieur des églises.

D'après des spécialistes en la matière, deux thèses se confrontent. La première dit simplement que c'est impossible et

que c'est au budget communal de suppléer au budget du conseil de fabrique; la deuxième est plus nuancée et précise que s'il y a des difficultés budgétaires au niveau communal et que la commune investit dans les bâtiments du culte, il se pourrait que le montant de la vente d'un bien puisse être affecté à l'embellissement d'un bâtiment du culte.

Ma question est très claire. Une fabrique d'église souhaitant affecter le produit de la vente d'un terrain à l'embellissement de l'église peut-elle le faire sachant, d'une part, que la commune connaît des difficultés budgétaires et, d'autre part, qu'elle investit beaucoup dans les bâtiments du culte?

Le président: La parole est au ministre.

M. Van Parys, ministre de la Justice: Monsieur le président, chers collègues, en vertu des articles 37 et 92 du décret du 30 décembre 1809, les communes ont l'obligation de suppléer à l'insuffisance des revenus des fabriques d'église pour les dépenses nécessaires à l'exercice du culte, ainsi qu'à l'entretien, la restauration et la construction des églises.

Légalement, les fabriques d'église ne peuvent donc être obligées d'aliéner dans ce but tout ou partie de leur patrimoine mobilier ou immobilier; elles ne sont tenues d'y affecter que leurs revenus. Afin de garantir la gestion "en bon père de famille" des biens des fabriques d'église et d'optimiser leur rendement, tout un régime de tutelle a été mis en place.

De plus, il est de l'intérêt bien compris des communes de préserver le patrimoine des fabriques puisque toute diminution de celui-ci, donc des revenus qu'il génère, entraînera nécessairement dans l'avenir une augmentation corrélative des subsides communaux pour équilibrer le budget de la fabrique. Une vente qui apporte une solution à court terme peut donc aggraver la situation à long terme.

Il ne peut cependant être perdu de vue que la situation financière de certaines communes est très difficile et que des situations urgentes peuvent se présenter qui nécessitent des travaux immédiats et indispensables à la conservation d'une église. Il est admis que, par exception, dans de tels cas, une fabrique d'église puisse demander l'autorisation, par arrêté royal, de mettre à disposition certains fonds pour les réparations, à titre d'avance, à rembourser par la commune dans les années ultérieures.

On peut très exceptionnellement aller plus loin si les conditions suivantes sont réunies simultanément. D'abord, la fabrique d'église doit posséder un patrimoine conséquent. Ensuite, les travaux doivent être indispensables et urgents. Enfin, la commune a déjà consenti des efforts très importants. Dans ce cas seulement, il est possible de demander d'utiliser pour des travaux le produit d'une vente ou, de préférence, la plus-value résultant de celle-ci par rapport à la valeur d'expertise du bien vendu.

Il doit s'agir d'une demande ponctuelle à l'initiative de la fabrique elle-même.

Cette demande doit être justifiée par un dossier comportant tous les éléments permettant d'en apprécier le bien-fondé.

En résumé, les conditions que je viens de vous énumérer doivent être remplies simultanément. Si vous le désirez, je peux vous remettre le texte. Il pourra peut-être vous aider.

Le président : La parole est à M. Joseph Arens.

M. Joseph Arens (PSC) : Monsieur le président, je remercie le ministre pour sa réponse.

Si je comprends bien, aucune solution n'est envisageable dans le cas que je viens d'exposer. En effet, il ne s'agit pas de travaux urgents mais d'embellissement de l'église après réalisation de travaux urgents financés par la commune.

Il est triste de constater que cette matière relève encore de lois datant de 1805 ou 1806. Cette situation m'attriste d'autant plus que dans le cas qui nous occupe, la demande n'émane pas de la commune puisque c'est la fabrique d'église elle-même qui souhaite entamer des travaux d'embellissement avec l'autorisation de l'évêché. Le problème est délicat puisque nous disposons de 13 églises pour 4 000 habitants de petites communes rurales. Et si j'ai la satisfaction depuis quelques semaines d'avoir une rue "des Deux Eglises" dans ma commune, cela ne me suffit pas.

Je répète que je suis surpris car j'estime qu'un travail important est à faire. Ce d'autant plus si on tient compte du fait que les fabriques d'église disposent d'un patrimoine qui peut être valorisé de façon très intéressante. Il serait donc important qu'elles puissent utiliser le produit de ces ventes à l'embellissement de leurs églises. Mais je me rends compte que cela n'est pas possible dans la situation actuelle.

Le président : La parole est au ministre.

M. Van Parys, ministre : Monsieur le président, en tant que ministre de la Justice, je dois me tenir à la législation, même si cette dernière date de 1809.

Si les travaux en question peuvent répondre aux conditions que j'ai énumérées, une solution est possible. Mais je ne pense pas que ce soit le cas et je n'ai pas l'intention de déroger aux dispositions législatives. Peut-être faudrait-il changer la loi en la matière. Mais vous savez comme moi que pour cela, il faut un certain temps.

Le président : La parole est à M. Joseph Arens.

M. Joseph Arens (PSC) : Monsieur le président, j'ai déjà déposé une proposition de loi visant à modifier la législation relative aux fabriques d'église.

Je comprendrais la situation si la commune n'acceptait pas d'investir. Or, dans le cas présent, elle investit largement et elle consacre une partie importante de son budget à ses églises. J'ai donc vraiment du mal à comprendre.

Monsieur le ministre, je vous informe que ce dossier sera officiellement déposé au ministère dans les prochaines semaines.

Le président : L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Question orale de M. Joseph Arens au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur "les vols dans les églises et la revente du produit de ces vols" (n° 1732)

(La réponse sera donnée par le ministre de la Justice)

Mondelinge vraag van de heer Joseph Arens aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over "de diefstallen in de kerken en de verkoop van de gestolen voorwerpen" (nr. 1732)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de minister van Justitie)

Le président : La parole est à M. Joseph Arens.

M. Joseph Arens (PSC) : Monsieur le président, monsieur le ministre, les vols dans les églises sont de plus en plus fréquents. De nombreux prêtres nous interpellent afin de légiférer en la matière.

Ces vols ont pour conséquence négative d'imposer la fermeture des sanctuaires normalement destinés à accueillir les fidèles à toute heure du jour.

Je me permets donc de vous poser les questions suivantes sur le sujet.

Pourquoi les antiquaires, les brocanteurs et autres peuvent-ils acheter des oeuvres d'art religieuses sans facture, sans numéro de carte d'identité, sans attestation notariale d'héritage ?

N'estimez-vous pas qu'une plus grande sévérité et une prudence accrue dans ce domaine mettraient un frein à ces vols répétés d'oeuvres d'art dans les églises ? Je pense par exemple à l'extension de l'article 477 du Code pénal aux objets de culte.

Le président : La parole est au ministre.

M. Van Parys, ministre de la Justice : Monsieur le président, il est important de souligner que les objets d'art placés dans les églises, en dehors de toute question relative à leur titre de propriété, sont affectés à un service public. Ils font donc partie du domaine public, ce qui signifie qu'ils sont inaliénables et imprescriptibles.

Les objets d'art placés dans les églises étant hors du commerce, il est intéressant d'examiner l'efficacité des mesures réglementaires qui permettent d'en établir un recensement. Un inventaire est prévu au niveau local, par le biais des fabriques d'église. Au niveau national, l'Institut royal du patrimoine artistique exerce en la matière une mission importante puisqu'il a réalisé un inventaire photographique publié des oeuvres d'art placées dans les églises. Cet inventaire est, actuellement et dans sa quasi-totalité, disponible sur Internet. Il s'agit d'un élément important en matière de protection.

Lorsque des professionnels (antiquaires, brocanteurs) ou des particuliers se trouvent face à ce qui peut être considéré comme un objet d'art religieux, la plus grande prudence s'impose. Ils doivent prendre garde à ne pas se voir exposés soit à des poursuites pour recel, soit à l'action en revendication prévue par les articles 2279 et 2280 du Code civil. A propos de ces derniers articles, un arrêt très important de la Cour de cassation, daté du 2 octobre 1924, a d'ailleurs décidé que l'action en revendication à l'égard des biens du domaine public, ce qui est le cas des objets d'art placés dans les

églises, était non seulement imprescriptible mais devait également donner lieu à restitution sans aucune forme de dédommagement au bénéfice du possesseur.

Il est exact que pour les objets d'art, les antiquaires, brocanteurs ou autres n'ont pas l'obligation légale d'établir des factures, de relever les numéros de carte d'identité ou encore d'obtenir des attestations notariales d'héritage. Néanmoins, ils ont l'obligation stricte d'être en mesure d'établir la provenance des produits qu'ils détiennent et d'en permettre l'identification, et cela à l'aide de tous documents probants. Cette obligation leur est imposée par l'article 4 de l'arrêté ministériel du 25 septembre 1950 fixant le mode de détermination des prix maxima des produits, matières, denrées, marchandises ou animaux et des prestations. Il est vrai qu'une augmentation sensible des amendes pouvant être infligées en cas de non-respect de cette obligation en assurerait une application plus suivie.

Au niveau préventif, la division "Appui opérationnel" du Service général d'appui policier (SGAP) travaille, en matière de protection des objets d'art religieux, à la mise en place d'un projet de prévention visant notamment à assurer une identification précise et éventuellement le marquage de ces objets. Je suis disposé à insister auprès du SGAP afin qu'il concrétise rapidement ce nouvel instrument de protection.

Le président : La parole est à M. Joseph Arens.

M. Joseph Arens (PSC) : Monsieur le président, je remercie le ministre pour sa réponse. J'insiste pour qu'il effectue les démarches qu'il vient de citer car des morceaux importants de notre patrimoine religieux disparaissent sans le moindre espoir de les retrouver un jour.

Le président : L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Interpellation de M. Jacques Simonet au ministre de la Justice sur "l'élection des membres de l'assemblée représentative du temporel du culte islamique" (n° 2166)

Interpellatie van de heer Jacques Simonet tot de minister van Justitie over "de verkiezing van de leden van het representatief orgaan belast met beheer van de temporaliën van de islamitische eredienst" (nr. 2166)

Le président : La parole est à M. Jacques Simonet.

M. Jacques Simonet (PRL-FDF) : Monsieur le président, monsieur le ministre, comme chacun le sait, hier se sont déroulées dans le pays des élections tendant à la mise sur pied de l'assemblée constituante du futur organe représentatif du Temporel du culte musulman en Belgique. Près de 25 ans après l'entrée en vigueur de la loi du 19 juillet 1974 qui reconnaissait officiellement le culte islamique dans notre pays, on ne peut que se réjouir à la fois du bon déroulement général des élections de ce dimanche et du taux de participation atteint. En effet, sur les 70 000 électeurs inscrits, près de 40 000 fidèles ont participé au scrutin.

J'espère sincèrement que l'élection de ce dimanche constituera une étape décisive pour l'instauration, à l'avenir, de relations stables et équilibrées entre les pouvoirs publics belges et la représentation de l'Islam en Belgique. Alors qu'en 1974, la Belgique faisait office de pays précurseur, les autorités publiques belges ont paru se désintéresser de l'importante question de fond liée à l'intégration sur notre territoire d'une importante communauté musulmane, avec les conséquences que cela a pu induire : le repli identitaire d'une partie de ces communautés sur leur religion, la formation d'enclaves, une auto-organisation du culte, particulièrement perméable ces dernières années à des infiltrations des mouvements extrémistes ou fondamentalistes religieux.

Au cours de ces élections, les 51 premiers membres de l'assemblée constituante ont été élus. Dès que l'on aura procédé à la cooptation de 17 personnes supplémentaires, cette assemblée constituante procédera à la désignation de l'organe chef de culte, qui sera demain le seul interlocuteur des autorités belges pour la représentation des musulmans de Belgique.

Un problème se pose toutefois en droit. Je l'avais déjà évoqué devant cette commission le 10 septembre dernier et, depuis lors, je vous ai posé la question par écrit. J'aimerais donc obtenir aujourd'hui une réponse claire et précise à ce sujet. Il s'agit de l'illégalité qui pourrait affecter le processus électoral. Ce week-end, j'ai constaté que je n'étais plus seul à penser qu'il existait un problème de légalité en la matière. En effet, dans *La Libre Belgique* de ce week-end, on lit que M. Panafit, professeur à la Faculté de Sciences politiques de l'UCL, indique, dans un ouvrage à paraître, que ni la loi du 4 mars 1870, ni la loi du

19 juillet 1974 n'autorisent, dans leur libellé actuel, l'Etat belge à constituer un organe chef de culte.

Dans le chef du gouvernement, le seul cadre réglementaire qui a été donné à l'élection du 13 décembre dernier trouve son fondement dans un arrêté royal du 24 juin 1998, par lequel le gouvernement a délégué *de facto* toute la procédure électorale à l'exécutif actuel des musulmans de Belgique.

J'imagine que depuis le 10 septembre dernier, les juristes de votre cabinet ont eu le temps d'examiner cette question. J'attire dès lors une nouvelle fois l'attention du ministre sur l'avis rendu le 9 octobre 1985 par la section de législation du Conseil d'Etat sur un avant-projet du ministre de la Justice de l'époque. J'avais déjà fait référence à cet avis en commission, ainsi que dans ma question écrite. Il posait très clairement l'exigence d'une modification formelle de la loi du 4 mars 1870, telle qu'elle avait été élargie par la loi du 19 juillet 1974, préalablement à toute mise sur pied d'un organe chef du culte musulman. On ne peut donc pas se contenter d'un simple arrêté royal.

Dès lors, ma question est simple, monsieur le ministre : quelle est la base légale qui fonde, en droit, la légitimité de l'assemblée qui a été élue hier ?

Je voudrais maintenant évoquer un deuxième point, que j'avais déjà soulevé en septembre dernier. Or, depuis lors, les faits ne laissent pas d'inquiéter.

Nous étions surpris de l'activisme particulièrement efficace d'un certain nombre de réseaux fondamentalistes, en particulier de personnes issues des milieux proches des Frères musulmans, dans le processus électoral. J'avais déploré, il y a quelques semaines, le fait que le screening de la sûreté de l'Etat soit effectué de manière particulièrement tardive. En effet, plutôt que de contrôler l'ensemble des candidats à l'élection - qui n'étaient somme toute que 264 - la sûreté de l'Etat se bornera à une vérification des seuls candidats à l'organe chef de culte, qui rassemblera dix-sept personnes. Selon moi, il s'agit d'une erreur.

En effet, à la seule lecture de la liste des candidats, que vous avez certainement eue en mains, tout comme moi, l'on se rend très facilement compte que certains candidats - dont on ne sait pas encore s'ils sont élus ou non - sont membres de la ligue islamique interculturelle, une émanation en bonne et due forme des Frères musulmans, que d'autres sont membres notoires des Frères musulmans - certains d'entre eux

ayant déjà eu par le passé des démêlés avec la sûreté de l'Etat - et que d'autres, enfin, sont très proches des milieux extrémistes algériens ou infiltrés - pour les candidats d'origine turque - par le Milli Gorus.

Monsieur le ministre, mes questions sont donc les suivantes. Est-il exact que l'administrateur général de la sûreté de l'Etat vous aurait alerté, il y a quelques semaines déjà, à propos de la présence sur les listes des candidats de deux bonnes douzaines de fondamentalistes ? Dans l'affirmative, quelle suite avez-vous réservé à cette mise en garde ? Vous disposiez auparavant d'un garde-fou qui vous permettait théoriquement de refuser à un élu au sein de l'assemblée constituante de siéger au sein de l'organe chef de culte, si vous l'estimiez dangereux pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Ne doit-on pas craindre que ce garde-fou ait aujourd'hui virtuellement disparu ? En effet, au sein de votre cabinet, l'on aurait très clairement fait comprendre à la sûreté de l'Etat qu'il était illusoire d'imaginer que le ministre de la Justice puisse interdire à un candidat démocratiquement élu de siéger au sein de l'organe chef de culte; et ce afin de ne pas alimenter de frustrations au sein de la communauté musulmane.

Si cela est exact, ne pensez-vous pas qu'il était hasardeux d'attendre avant de faire intervenir la sûreté de l'Etat dans le screening des candidats ?

J'en termine par quelques brèves questions, monsieur le président. Le ministre a-t-il eu écho de pressions ou d'intimidations exercées sur certains candidats soit pour les amener à retirer leur candidature, soit pour leur signifier qu'ils étaient priés d'être des candidats dociles de l'une ou l'autre mouvance, très largement minoritaire, qui représente les tendances les plus extrémistes au sein de l'Islam en Belgique ? La commission du suivi - où votre département est représenté - a-t-elle confirmé la rumeur selon laquelle l'exécutif des musulmans de Belgique a dû refuser d'une manière très ferme des désistements de candidatures de dernière minute au motif que cet exécutif estimait que ces candidats qui voulaient se désister, avaient subi des pressions ou des intimidations, voire même des menaces ? Enfin, est-il vrai qu'hier, un certain nombre de bulletins de vote ont dû être invalidés du fait de pressions qui se sont exercées dans les bureaux de vote mêmes à l'égard de votants ?

Enfin, le ministre peut-il nous indiquer ce qu'il adviendra, début de la semaine prochaine au plus tard, des listes

d'électeurs ? On peut en effet craindre que celles-ci aboutissent dans des mains non-autorisées ou en tout cas mal-intentionnées à l'égard des personnes qui se sont inscrites sur ces listes d'électeurs.

Des instructions ont-elles été données en vue de la destruction des listes d'électeurs ? Si oui, qui va s'en charger ?

La mise sur pied d'un islam authentiquement représentatif de la communauté des fidèles musulmans en Belgique est un enjeu trop important pour le laisser parasiter par une infime minorité d'ultras du fondamentalisme religieux.

Les musulmans de Belgique ne se reconnaissent pas dans l'islam tel qu'il est prôné par les Frères musulmans, qui défendent en fait une réorganisation totale de la société à partir d'un Etat islamique et qui récusent purement et simplement la démocratie parlementaire dès lors que pour eux, la seule souveraineté ne peut provenir que de Dieu et certainement pas des hommes. Cet islam des Frères musulmans s'oppose tout à fait aux tendances fondamentales de l'islam belge qui insiste sur la nécessité de séparer le politique du religieux, l'Etat de la foi. C'est toute la portée du défi que nous devons relever dans le cadre de la mise sur pied de cet organe chef de culte.

Le directeur adjoint du Centre pour l'égalité des chances, M. Cornil, parle d'un pari audacieux. Il s'agit de mettre sur pied - je ne suis pas convaincu qu'on se soit suffisamment préoccupé de cet aspect du dossier au sein de votre département - un organe représentatif du culte musulman, jouissant d'une véritable légitimité au sein de la communauté, pour dialoguer, au nom de l'ensemble des musulmans de Belgique, avec les autorités publiques belges afin d'ôter le bâillon qui aujourd'hui encore empêche la plupart des musulmans d'exprimer leur volonté de modération, leur désir de pratiquer leur religion en accord avec nos principes démocratiques et les valeurs de notre Etat de droit.

J'espère qu'on ne se rendra pas compte demain, en ne mettant pas suffisamment de garde-fous au processus électoral qui a connu son couronnement hier, qu'on n'est pas sur la bonne voie quant à la mise sur pied d'un islam belge authentiquement démocratique.

Le **président** : La parole est au ministre.

M. Van Parys, ministre de la Justice : Monsieur le président, je ne suis en mesure de répondre qu'aux questions qui figuraient sur la demande d'interpellation initiale.

Le projet de loi modifiant la loi du 4 mars 1870 sur le temporel des cultes a été déposé à la Chambre le 30 octobre 1998. Ce projet de loi tend à modifier l'article 19bis de la loi de 1870 dans le sens que les rapports avec l'autorité civile sont assurés par l'organe représentatif du culte islamique, comme cela est le cas pour l'organe représentatif de l'église orthodoxe.

L'organisation de ces élections a été suivie de près par une commission d'accompagnement présidée par un haut magistrat et composée paritaire-ment de représentants de l'exécutif des musulmans de Belgique, d'un fonctionnaire général du ministère de la Justice, d'un représentant du ministère de l'Intérieur et d'un représentant du centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme.

La commission veille à la régularité des élections, rend des avis et organise la médiation concernant les litiges, approuve la désignation des présidents et assesseurs des bureaux de vote, compose une délégation d'observateurs des élections.

Les élections ont eu lieu de façon satisfaisante, sans incident majeur et en toute tranquillité et il n'y a actuellement, aucune raison d'inquiéter qui que ce soit à ce sujet.

Le pourcentage d'électeurs votants semble se situer aux alentours de 60 à 70% des inscrits, ce qui est très satisfaisant.

Lors de la proposition du rapport relatif aux modalités des élections par l'exécutif des musulmans de Belgique, celui-ci a prévu que les candidatures à l'organe représentatif ne soient proposées pour d'éventuelles objections tenant au respect de la Constitution, des lois et des institutions de la Belgique.

Cette condition a été reconnue par tous les candidats aux élections qui ont pris l'engagement formel de la respecter.

Le screening a été demandé et sera effectué au sujet des candidats proposés pour faire partie de l'organe représentatif de 17 membres, et non pour les candidats aux élections d'hier.

M. Jacques Simonet (PRL-FDF) : C'est ce que je vous reproche depuis le début, monsieur le ministre.

M. Van Parys, ministre : Je vous donne connaissance du contenu du protocole qui a été conclu.

Il va de soi que nos services suivent de très près le déroulement des élections. Après l'élection des 51 élus directs, dont les résultats seront connus dans les jours qui viennent, il faudra attendre la cooptation de 17 membres, en deux tours.

La constituante de 68 membres proposera alors un exécutif de 17 membres à la reconnaissance.

La grande majorité des musulmans de Belgique souhaite sincèrement des représentants modérés.

Je vous demande avec insistance de me communiquer les éléments concrets de plaintes éventuelles concernant des pressions qui auraient été exercées, et dont vous avez fait mention.

Vous ne pouvez pas simplement évoquer des pressions sans apporter d'éléments concrets. Si des pressions ont été exercées, il faudra mener une enquête, mais pour l'instant, je ne dispose d'aucun élément précis.

M. Jacques Simonet (PRL-FDF) : Monsieur le président, que le ministre ne me fasse pas dire ce que je n'ai pas dit. Je lui ai demandé s'il avait eu des échos de pressions exercées.

M. Van Parys, ministre : Monsieur Simonet, je le répète, si vous avez des éléments dans ce sens, je vous prie de me les communiquer. En cas de plaintes, nous devons absolument disposer d'informations précises. Il m'appartiendra alors de communiquer ces éléments à la commission d'accompagnement mise sur pied à cet effet.

Monsieur le président, voilà les réponses que je puis donner à M. Simonet.

Il m'est impossible de répondre maintenant aux questions qui ne m'étaient pas parvenues par écrit car il faut donner aux services le temps d'éclaircir certaines questions précises.

Le président : La parole est à M. Jacques Simonet.

M. Jacques Simonet (PRL-FDF) : Monsieur le président, si je comprends que ce dossier embarrasse le ministre, je constate que pour la deuxième fois, il ne répond pas aux questions qui lui sont posées.

Premièrement, je n'aime pas qu'on me fasse dire ce que je n'ai pas dit. Je n'ai pas affirmé qu'il y avait eu des pressions.

Monsieur le ministre, je vous ai simplement demandé si vous aviez connaissance de pressions ou d'intimidations.

Deuxièmement, je vous ai demandé s'il était exact, comme la presse s'en était fait l'écho aujourd'hui, que dans un certain nombre de lieux de vote, notamment les mosquées, des bulletins avaient dû être invalidés, à la demande des observateurs, compte tenu de pressions qui auraient été exercées sur les lieux mêmes du vote à l'égard d'un certain nombre d'électeurs.

Troisièmement, vous prétendez que vous n'avez pas été saisi d'une question écrite. Dans ma demande d'interpellation, j'ai très clairement évoqué l'éventuelle présence au sein des candidats à l'assemblée constituante, de membres ou de proches du réseau des Frères musulmans. D'où ma question très précise, dans le cadre de cette interpellation. Vous pouvez simplement me répondre par oui ou par non puisque vous êtes le mieux placé pour savoir si l'administrateur général de la Sûreté vous a contacté par téléphone ou par courrier.

Oui ou non, l'administrateur général de la Sûreté vous a-t-il signalé l'existence d'un problème dans le chef d'un certain nombre de candidats ? S'il vous a alerté, quelle suite avez-vous réservée à cette mise en garde ?

Quatrièmement enfin, lorsqu'elle sera définitivement composée, soit après cooptation des 17 membres qui doivent compléter les 51 élus, la constituante proposera 17 candidats à l'organe chef de culte. A l'égard de qui s'exercera le screening de la Sûreté de l'Etat ? A l'égard des 68 membres de la constituante ou allez-vous - ce qui serait une erreur fondamentale, car dans ce cas, vous ne pourriez à ce moment plus vous y opposer ou faire marche arrière - prendre le risque d'attendre que la constituante vous présente une liste de 17 membres de l'organe chef de culte avant de demander l'intervention de la Sûreté de l'Etat ? Est-ce bien le sens de votre réponse ?

Le président : La parole est au ministre.

M. Van Parys, ministre : Monsieur le président, je ne peux que répéter ce que j'ai déjà dit. Je puis également vous signaler, monsieur Simonet, que le screening concerne tous les services de la Justice (le parquet, les services de police, la Sûreté de l'Etat) et pas spécifiquement la Sûreté de l'Etat.

Le screening a été demandé et sera effectué à propos des candidats proposés pour faire partie de l'organe représentatif de 17 membres.

M. Jacques Simonet (PRL-FDF) : Que ce soit bien clair ! Vous attendez donc d'être saisi par la constituante d'une liste de 17 membres de l'organe chef de culte, avant de demander le screening ?

M. Van Parys, ministre : Je vous répète que le screening a été demandé et sera effectué à propos des candidats proposés pour faire partie de l'organe représentatif de 17 membres. Je ne peux que réitérer mes propos.

Cependant, si des plaintes ont été émises, il importe que vous me les fassiez parvenir, afin d'ouvrir les enquêtes, mais je m'oppose à inquiéter qui que ce soit, car les élections ont eu lieu de façon satisfaisante et garder son sang-froid est de mise dans ce dossier délicat.

M. Jacques Simonet (PRL-FDF) : Monsieur le président, en commençant cette interpellation, j'ai également souligné le bon déroulement global de ces élections et je me suis réjoui de l'important taux de participation. Donc, le ministre essaie de me faire dire ce que je n'ai pas dit, mais je prends rendez-vous avec lui, lorsque nous serons saisis des 17 candidats à l'organe chef de culte, et je reviendrai avec les listes dont je dispose, car je suis prêt à prendre le pari que le ministre ne s'opposera à aucune présentation, parce que le screening de la Sûreté ou du parquet est tardif.

Le président : L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

- La réunion publique de commission est levée à 17.15 heures.

- De openbare commissievergadering wordt gesloten om 17.15 uur.